

SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KÉPES HETILAP.

Kiadó-hivatal:

Kálvintér (előbb szénatér) 5-ik szám, I. emelet.

Ide intézendő minden a lap anyagi részét illető közlemény.

Előfizetési árak:

Egész évre..... 4 ft.
Fél évre..... 2 „
Negyed évre..... 1 „

A CSALÁD LAPJA megjelen:

minden vasárnap.

Németh Béla távollétében
a szerkesztésért felelős

OZORAY ÁRPÁD,
szerkesztőtárs.

Szerkesztőség:

Kálvintér (előbb szénatér) 5-ik szám, I. emelet.

Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.

Közlésre szánt kéziratoknál kérjük a papírnak csak egy oldalára írni!

A leveleket kérjük bérmentesíteni!

Kéziratok visszaküldésére nem vállalkozhatunk, azonban közlésre el nem fogadott kéziratok kívánatra két hétig visszaadottnak.

Az Isten haragja.

Elbeszélés. Irta Németh Béla.

(Folytatás.)

VIII.

Juliska pedig még szomorúbbá lett, mint amilyen eddig volt, édes anyja figyelmeztetése óta. Egész lényében átváltozott. Már nemcsak a néma merengés ömlött el egész valóján, de ahhoz az epesztő bánat is csatlakozott, mely nem ritkán hangos zokogásban tört ki, midőn senki sem látta és hallotta, mert édes anyja jelenlétében mégis tartózkodott, hogy legalább azt meg ne szomorítsa még jobban.

Szíve nem volt megromolva, de tehetett-e arról, hogy az nem úgy dobog, amint anyja akarná. Hiszen örömet teljesítené szerető édes anyja ohaját, de szíve föllázadt az ellen.

Nem teheti! nem teheti!

Gyula annyira befészkelte magát szívébe hízalgó beszédével, hogy Vilmosnak még emlékét is kiszorította onnan, s a bánatos szép leánya nem látott egyebet maga előtt, mint Gyula ragyogó szemét, melyben a menyországot vélte visszatükröződni.

Balogné pedig folyvást azon munkált, arra törekedett, hogy kiverje leánya fejéből azt a „cifra gavallért.“ Kérte, intette, óvta a leányt, de az mindig csak így felelt:

— Nem lehet, édes anyám, nem lehet! Meghalok, de mégsem tehetem. Szívem szakadna meg még csak gondolatától is annak, hogy Gyulától válnom kell, hogy nem lehetek az övé.

A szegény asszony fejét csóválta erre a beszédre, de azért nem vesztette el mégsem reményét. Az időtől várt mindent. Az idő, gondolá, ki fogja leánya fejéből verni az ily gondolatokat, s aztán minden visszamegy ismét a régi kerékvágásba.

De az idő mult és Julcsa kedélyállapota nem változott.

Gyulával nyilván, anyja jelenlétében nem találkozhatott ugyan, de a szerető szív mindig talál módot és alkalmat arra, hogy vágyait kielégítse.

Szorgalmasan eljárta a templomba, csakúgy, mint azelőtt. Áhitatosan hallgatta mindig a szent beszédet, de tekintete olykor mégis a hátsó padok felé tévedt, hol Gyula epedő szemével találkozott, s ilyenkor mintha pír futotta volna el mindig halvány arcát.

Az isteni tisztelet bevégeztével rendszeren a „cifra gavallér“ társágában távozott az isten házából, s nagy kerülő utat téve, elpanaszolhatta neki buját, fájdalmát.

Gyula mindenre tudott vigasztaló megjegyzést tenni,

hogy is ne! az unalmában átolvasott regényekből, sok megmaradt emlékezetében a hasonló jelenetekből.

Biztosította „szíve választott“-ját, mint Julesát nevezé, örök és változatlan szerelméről. Esküdött mindenre, hogy történjék bármi is, ő nem lesz hűtlen szerelméhez, s nem egyszer nyilvánítja a leánya előtt egész pathoszszal.

— Ha enyém nem lehetsz, inkább meghalok, sem-hogy rólad lemondjak, egyetlen szerelmem.

Ilyenkor aztán Julcsán volt a biztatás sora:

— Nem halsz meg, szeretett Gyulám. Jó az isten és nem engedi meg, hogy két egymáshoz tartozó szív elszakittassék.

Az ily biztatások saját szívébe is erőt öntöttek, s nem ritkán az is megfordult gondolatában, hogy dacolni fog édes anyjával is, kin pedig rajongó szeretettel csüg-gött; de aztán rögtön más irányt vett gondolata: annak reményét akarta szívébe oltani, hogy édes anyja látva kiolthatatlan szerelmét, kérései, esdekléseire végre is áldását és beleegyezését adja frigyükhöz.

Ennek reménye olykor fel is vidította a bánatos leánykát.

Balogné azonban hajthatatlan maradt.

Hallani sem akart arról az ideszármazott „cifra gavallér“ ról, kinek még a szeméből sem jó néz ki.

Nem indította meg leánya kérése, esdeklése, de még zokogása sem. Az ördög művének tartotta az egész dolgot, melyet az isten segítségével megsemmisíthetni remélt.

Igy teltek a napok.

Az anya is remélt, a leány is. De mily különbözők voltak reményeik.

Abban mégis találkoztak, hogy reményében mind a kettő csalatkozott.

Balogné állhatatosan megtagadta beleegyezését s áldását a frigytól, mely hite s erős meggyőződése szerint csak szerencsétlenségbe dönthetné leányát. Hiszen azt sem tudják Gyuláról, hogy ki apja fia, mivel csak úgy vetődött oda arra a vidékre, s aztán nem is valami nagyon erőtette meg magát azzal, hogy bár Julcsa előtt is elmondja viszonyait, megismertesse családját; főképen hallgatott a fővárosban viselt dolgairól. Amit mondott is azokról, az csak a hiú kérkedés színét viselte magán, úgy annyira, hogy midőn Julcsa elbeszélte utána anyjának, az öreg Balogné méginkább fölingerült a jött-ment ifjú irányában, s kereken kijelenté, hogy még csak látni sem akarja őt, tehát a szeme elébe ne kerüljön, mert kiséprúzi, ha lábát házába merészelné tenni.

Julcsa pedig csak szenvedett tovább, de azért nem kevesebb makacssággal ragaszkodott szerelméhez, mely nélkül, gondolá, nem élhet, s töprenkedései közben nem egyszer gondolt már arra is, hogy ha édes anyja nem egyezik belé, egybekel Gyulával a nélkül, s aztán mikor már majd nem lehet a dolgon többé változtatni, édes anyja is belenyugszik és visszafogadja őt újból szeretetébe, azzal együtt, akit most, szerinte oly indokolatlanul, annyira gyűlöl.

Egy szép reggelen szokásos időben az isteni tisztelet után ismét találkozáván a fiatal pár, Gyula rejtélyes modorban így szólt kedveséhez:

— Pár napra el kell búcsuznom tőled.

— El akarsz utazni? — kérde Julcsa megdöb-benve.

— Igen, angyalom.

— Hová?

— Azt még most meg nem mondhatom.

— Miért?

— Mert még titok.

— Elöttem is?

— Csak épen előttem, angyalom.

— Nem értelek.

— Három nap mulva megtudod, addig kérlek, légy türelemmel . . .

— Három napig! hisz az egy öröklét — sóhaj-tott Julcsa.

— Nekem is nehezemre esik, de az az egy vi-gasztal még is, hogy gondolatban legalább látjuk egy-mást addig is. S aztán addig igyekezzél kieszközölni kedves anyád beleegyezését egybekelésünkhöz, mert már nem szeretném azt soká halasztani.

— Sikertelen dolog az, kedves Gyulám, hamarabb megindítod kéréseiddel azt a sziklát amott, mint az ő szívét. Én nem tudom miért az a nagy ellenszenv ré-széről irányodban; még hallani sem akar felőled.

— Majd másképp lesz az, csak légy nyugodt, s most isten veled, sietnem kell; a kocsi már várako-zik reám.

— De kérlek, édes Gyulám, esengett Julcsa, ne maradj soká. Meghalok bánatomban, elhagyatottságomban; mert ha te nem vagy itt, akkor senkim sincs, ki előtt elpanaszolhatnám fájdalmaimat.

— Sietni fogok vissza, angyalom. Isten veled!

— Ezzel elsietett.

Julcsa még akkor is utána nézett, midőn már rég eltűnt előle, azután szomorúan, leverten ment haza, hol édes anyja egész rémtüllel fogadta, annyira ki volt kelve színéből.

— Beteg vagy gyermekem? — kérdezé gyöngéd részvétellel.

— A szívem olyan nagyon fáj, kedves anyám, — szólt Julcsa remegő hangon.

— Majd meggyógyítja a jó isten, gyermekem, ha nem veted ki szívedből édes anyádat, ki épen azért nem engedi, hogy a szerencsétlenségbe rohanj, mert na-gyon szeret.

— De mikor én őt annyira szeretem, kedves jó anyám, hogy meghalnék nélküle.

— Már pedig csak verd ki fejedből, gyermekem, mert én semmi jót nem föltételezek arról az emberről.

— Ő a legnemesebb, legjobb ember a világon!

— Ezt csak te mondod, mert még vak vagy, nincs tapasztalatod, emberismereted.

— Én csak az ő szívét, az ő lelkét ismerem, ked-ves anyám, mást nem is akarok ismerni.

— Az ég óvjon a veszélytől, gyermekem!

IX.

Deng Gyula a közeli mátra-vidékre utazott, hol egy kicsi, egészen félreeső völgyecskében épült házat akart megvenni, hogy ott végleg megtelepüljön.

Az adásvétel csakhamar megtörtént, s ezt nyom-ban követte az átadás is.

Ezután rendelkezést tevén, hogy a házacskát lak-ható állapotba tegyék, elégtlenül gondolá:

— Most már semmi sem fog utamban állni többé.

Még az nap visszaütött Julcsához.

Julcsa épen azon a helyen várta őt, hol harmad-nappal azelőtt elváltak.

— Itt vagyok, angyalom, e szókkal sietett hozzá Gyula, megjöttem, s most már nem válunk el többé egy-mástól.

— Adná az isten! — sohajtá Julcsa.

— Az isten jó, angyalom, s nem fogja engedni, hogy emberi kezek széttépjék azt a láncot, melylyel ő két szívet kötött egybe, s ha édes anyád most megta-gadja is áldását frigyüktől, majd kibékül idővel, midőn már a dolgon úgy sem fog segíthetni.

(Folytatása következik.)

Emlékezés.

„ . . . Ha távozol s ha e nap, mely talán
Örökre elszakít, már rég letűnék;
A távolból emlékezzél reám
S reméld, hogy e nap újra földerül még! . . .“
Ez volt hozzám búcsúdnak végszava
S a lelkem mélyeig ható tekintet.
. . . Két köny a csók közt összeolvada . . .
Két köny, mit lelked én érettem ejtett . . .

E két könycsepp ott száradt ajkamon,
Oh . . . égetőbb volt ez a búcsúcsóknál! . . .
Oly égető volt, mint a fájdalom
Az érzelemben, mit szívembe oltál! —
Halvány arcod mosolygott még felém, —
Ajakid szép jövő felől susogtak . . .
Pedig szivedben nem volt már remény; —
Elárlá felhője homlokodnak. —

S oh, mily tekintet ült a szemedben!
Multat, jövőt, — mindent feledtem érte . . .
Sóhajtám, hogy fuladna bár lelkem
Elbűvölő szemed mély tengerébe! —
Ha visszahozhatnám még egyszer én
E perc boldogságát . . . szerelmed édjét:
Örömmel újra átalküzdénem
Multamnak minden átélt szenvedését! . . .

A nap letűnt . . . Örökre! . . . Rombadőlt
A multban alkotott világ egészen . . .
De képei lelkem fájdalma közt
Föl-fölmerülnek az emlékezésben! —
S kísérnek minden útam; — felém
Mosolyganak . . . hiába üzöm őket;
Csak jobban érzem azt, hogy mily szegény
Vagyok: örökre elszakítva tőled! —

Oh, nem tudlak feledni angyalom!
Hiszen te voltál üdve életemnek . . .
S bármily utakra üz a fájdalom,
Gondolatim ez üdv körül lebegnek. —
Ábrándaimban látlak édesem!
Beszélsz szerelmedről . . . keblemre dölve . . .
De ah, mít ér . . . mit ér ez énnekem . . .
Ha a valóság lelkemet megölte?! —

Feledve engem, élsz te — boldogul! —
. . . Hajh! Régen elmúlt már a búcsu napja! . . .
Mig életemre zordon éj borul —
S boldog reményim sírhalom takarja. —
Felém az éjben szellemárnyad int . . .
S a suttogó szellő ismétli nékem,
Hogyan rebegték egykor ajkaid:
„ . . . Emlékezzél reám a messzeségben!“

Vasváry Ferencz.

A cserfa élettörténete.

— Elbeszélés. —

Osoray Árpádtól.

(Végre.)

A következő tavasszal, midőn a cserfa születésének száz éves ünnepére az ibolyák, s azok után a gyöngyvirágok sokszorozódva jöttek hű barátjuk üdvözlésére, míg utánuk a kúszó rózsza teljesen át meg átfonva az izmos fa derekát, bimbóit félénk gondossággal annak hű keblére szorítá, s kinyílt színgazdag virágait egybefonva a cserfa leveleivel, erre az ünnepélyre oly koszorút kötött. aminőben csupán az őserdőnek ily hatalmas ura részeseülhet, — nagy szomorúság várt a virágok ezreitől ünnepelet, s fiatalabb társaitól irigyelt hőstünkre.

A fülemile ismét eljött a kúszó-rózsza virágaival díszített gazdag lombokra, s elkezdett fájdalmas, szívszaggató hangon dalolni; a kis dalnoknak keble úgy hullámozott, a cserfa még a piczinyke szív verését is meghallá, de sejtelve sem volt az óriási fájdalomról, mely azt dulta.

A dalos madárka önmagáról is megfeledkezve. reggeltől alkonyig csattogott, s midőn a búcsúzó nap aranyvörösre festé az erdő lombjait, s annak zöld éjelét tündéri ragyogású árnyalattal bevonva, az erdő lakóinak oly látványt nyujtott, minőben szegény emberi szem csak nagy ritkán gyönyörködhetik, s a miriád virágocskák kelyhe megnyílt, hogy illatukkal vegyenek búcsút magas pártfogójuktól, mely oly nehezen tud megválni tőlük, s visszavonultában ragyogja be legszebb fényével szeretteit: a kis dalnok egy utósó sohajjal esett alá a cserfa lombjairól élettelenül!

A szegény kis dalnoknak szíve szakadt meg, mert párját az erdő túlfelén egy gyilkos ragadozó megfojtotta! . . .

A fülemilével együtt a kúszó rózsának három teljesen kinyílt virága hullott alá, szemfedőként betakarva a kis dalnokot, hogy vele együtt porladjanak el!

Következő ősszel a cserfa is elhullatta leveleit, s bánatosan szenderült el hosszú téli álmára, megkopszodva, hogy álmodják az elmúlt boldog napokról, melyek nem térnek vissza többé, mert a bájós kis dalnok elnémult örökre. . . .

Midőn hosszú téli álmából ezután fölébredt, cserfának kellemetlen szomszédsága támadt az erdő szélén a mult évi árvíz által hátrahagyott bűzös mocsárban, melyből éjelenként kékes lángok lobogtak föl, s tánczoltak a levegőben.

Ebből a bűzös mocsárból azonban tavasz derekán ragyogó zöldlevellű folyondár kelt ki, sebesen futva a cserfa s a jegenye-fa közé; a jövevény levelei oly üde ragyogásuak voltak, hogy alacsony, piszkos származását feledve, mind a két fa magának ohajtotta a kábitó szép demont.

A folyondár pedig, mint valódi kaczér nő, negédeskedve fordult majd egyikhez, majd másikhoz, de végül mégis a jegenyére kapaszkodott föl, göresösen átkarolva indáival a fa derekát.

Az orchydaea, ez volt a jövevény, mesés gyorsasággal kúszott föl a jegenye legfelső csúcsára, s a forró nyárban kiborítá ott a magas légkörben bájainak tárházat fantasztikus alakú virágaiban, melyek mind megannyi gonosz kobold, csábító ingerrel rezegtek a tiszta légben, gyöngé, de kellemes illatot lehelve ki.

Mennyire fájt a cserfának, hogy a gyönyörű, majd tiszta hófehér, majd vörösbarna, s fekete pettyecskékkel tarkított, mindenféle különös alakú virágok nem ott pompáznak az ő koronáján.

Württemberg Vilmos herceg. (Szövegét lásd a 133. oldalon.)

S mily büszke volt a jegenye, hogy a szép asszony őt választotta magának.

De aztán nem soká tartott a cserfa irigykedése, mert csakhamar kezdé észrevenni, hogy a boldog jegenyének életereje mindinkább fogy, s alig pár év alatt annyira senyvedt, hogy szájalom volt reá nézni!

Egy újabb tavaszkor pedig, midőn az erdőnek már minden lakója fölébredt téli szenderéből, a jegenye még mindig nem akart ébredni; már a szomszédos cserfán a kuszó rózsá, sőt a jegenyét átfonva tartó orchydaea virágai is javában virítottak, s a jegenye még sem ébredt, mert a pár évi együttlétben a szép gonosz asszony kiszivta egész életerejét, s ölelésével megfojtotta őt!

Bezzeg örvendett ekkor a cserfa, hogy a gonosz démon nem őt szemelte ki áldozatul; mert ilyen halállal bármi édes, gyönyörteli legyen is az, még a kedvesnek folytonos ölelése s csókja közt sem ohajtott örökre elszenderülni; hősiessége más, szebb halált kívánt magának, s a gondos anyatermészet nem is a végre szánta őt, hogy asszonyi ölelés s csók között, pulyán végezze küzdelmes, de azért mégis szép életét.

Az orchydaea, mint valamennyi virágzó vampyr, elhalta után is átöleve tartotta megölt kedvesét, s a magasra felnyuló élettelen jegenye-fát évről-évre gyönyörű virágkoszorúval fonja át, így emelve sokáig tartó emléket a kiszáradt karesú növésű fának.

* * *

Egy forró nyáron, midőn a cserfa már születésének kétszázadik előestéjén volt, s az erdő népe le nem

irható, le nem festhető pompával ünnepelte ezt a nagy napot; midőn a katalpa (catalpa liliodendron) világoszöld tropikus nagy leveleivel, s fölfelé törekvő dús virágfürteivel; e mellett a tulipán-fa (rhus copallina) ezer meg ezer piros és sárga kelyheivel, melyeknek szabályos tulipán alakja, s színeik ragyogása a legelkényeztetettebb szemet is elbájolná; a szumachs (rhus toxicodendron rh. aromatica), vörös és barna bársony göbeivel; a pópók (annonna triloba) ugorka alakú túlédes gyümölcseikkel, a spiraeák, vadazaleák, rhododendronok, myrtuszok, dió-cserjék, s ezer más, mind megannyi gyümölcsöt hozó virágok gyönyörű sűrűségbe folytak össze, s abból a különféle fajú folyondárok smaragd szökőkutai szöktek föl, merész gyöngédséggel szorosán fűződve a büszkebb erdei fejedelmek törzseihez, s ágaihoz, s azoknak kérgébe és ágaiba benöve, zöld hullámaikat a legmagasabb csúcsokig felszöktetve, s onnan ismét leereszkedve a földre, melynek anyai keblébe új gyökereket vertek, a felhőtlen égből földet rázkódtató csattanással csapott a villám az ünnepelt cserfába, mely lerogytában magával ragadta a körülötte levő vazallusokat is.

Az erdő pedig remegve figyelt a bíróra, mely óriásainak egyike fölött tartott ítélőszéket.

Azonban a természet pantheonában még a rombolás is a szépség czéljaira szolgál, s a lerogyott óriástörzs nem kevesebb változatosságot hoz az erdei képbe, mint a mohlepte sziklaecücs, mely a virágzó cserjéből emelkedik föl.

Württemberg Vilmos herceg.

(Arczképpel a 132-ik oldalon.)

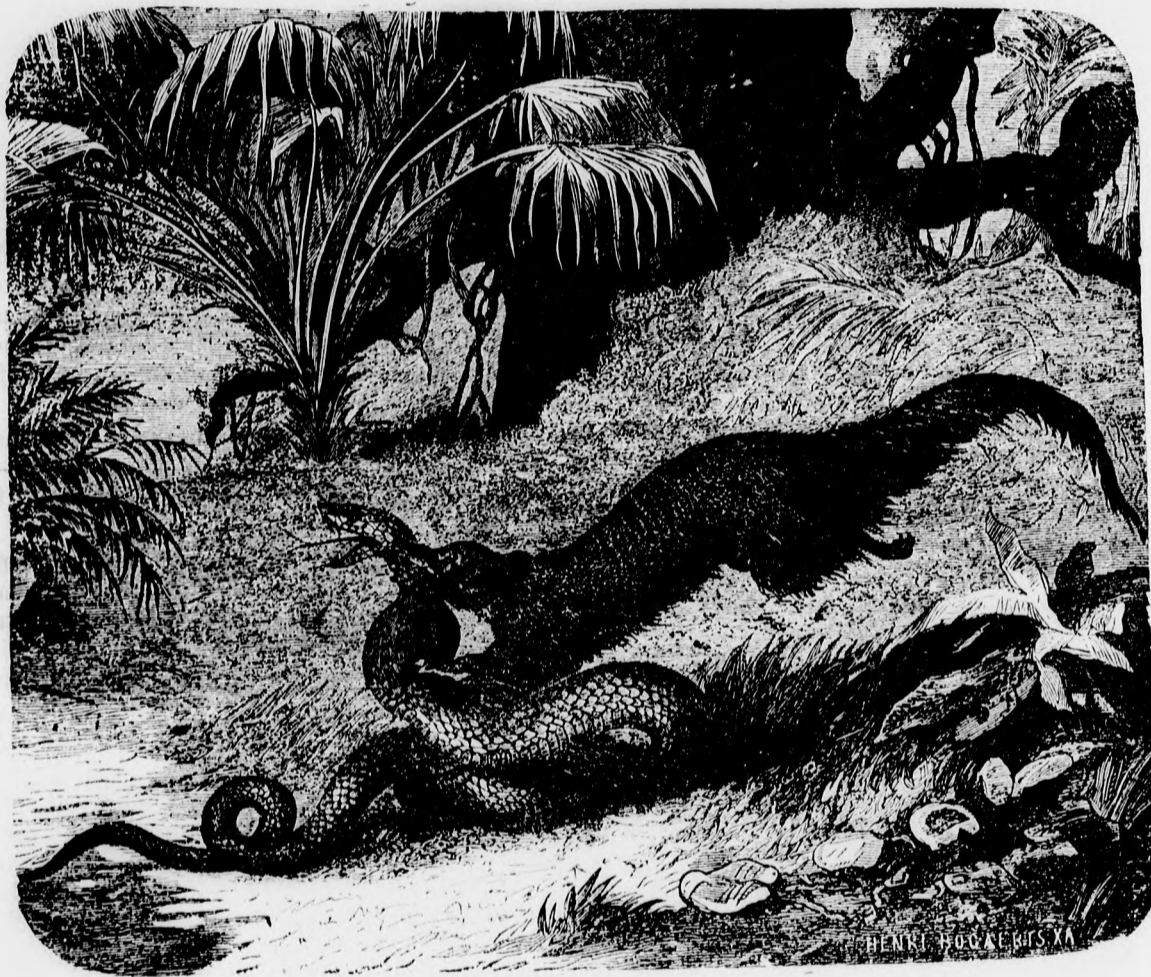
A boszniai megszálló hadsereg egyik előrelátó vezére arczképét mutatjuk be olvasóinknak ezuttal, kinek a jaiczai siker köszönhető.

A tábornok Württemberg Jenő herceg orosz tábornok és Hohenlohe-Langenburg Helene hercegnő gyermeke; született 1828. július 20-án. A gymnasialis tanulmányokat Meiningenben és Boroszlóban, a katonaiakat Oroszországban, hol a tiszti vizsgát is letette, bevégezvén, Radetky tábornagy 1848. október 16-án Milánóban főhadnaggyá nevezte ki. Mint ilyen vett részt az 1849-iki piemonti hadjáratban, s ott magát személyes bátorsága által tüntette ki. Két ízben sebesült meg itt, nem jelentéktelen mérvben. Ezután századossá léptet-

A kigyó-ölő:

(Képpel alant.)

Érdekes jelenetet mutat föl rajzunk alantabb, tudni illik az egyiptomi fürkész (ichneumon) küzdelmét a kigyóval. A fürkész, a pharaonok patkánya, melyről az egyiptomiak regéltek, korunkban igen rossz hírbe jött s az egyiptomiak előtt mint tyúktolvaj épen annyira gyűlölt, mint nálunk a nyest, melyhez a fürkész külsőleg is igen hasonlít. Az állat hosszúsága meghaladja a métert, melynek harmadrésze azonban a vízszintes farkra esik. A kigyóval való küzdelemben a fürkész, még a legmérgeesebb ellenében is legtöbbször győztes marad, amint ezt rajzunk is előtűnteti. Az állat a kigyóra ugrik, s azt közvetlen a feje mögött torkon ragadván, megakadályozza a harapásban. A kigyó hasztalan tesz kétség-

A kigyó-ölő. (Szövegét lásd fölebb.)

tetvén elő, a Lipot-renddel is kitüntették. A következő években a herceg rendes szokása szerint utazásra ment, hogy Dalmátiában, Görögországban, kis Ázsiában s európai Törökországban ismereteit bővítse. 1859-ben Magentánál tüntette ki magát; a schleswigi háborúban ismét megsebesülvén, az ellenség előtt tanúsított bátorsága folytán őrnaggyá léptették elő. Az 1866-iki hadjárat után, hol különösen a königgrätzi csatában volt alkalma magát kitüntetni, a Triesztben állomásozó 7. gyalog csapat hadosztály második dandára parancsnokává nevezte ki. Pár év múlva tábornoki rangot nyert, s ily minőségben működik jelenleg is a boszniai megszálló csapatoknál.

beesett erőkördéseket farkcsapásaival, hogy magát ellene körméből kiszabadítsa. A fürkész erősen tartja, kikertüli azt, hogy reátekerődzék, s nem nyugszik addig, míg a mérges legyőzött nyakát keresztül nem harapja.

Párducz-vadászat.

(Gérard után.)

Egy nyáron a nes-mejai benszlöttek arról értesítettek, miszerint, egy jókora párducz az Ajaz Munzar tartományban lévő hegyek közt tartózkodik. Mint-hogy onnét alig voltam két mérföldnyire nyomban útra keltem.

Körülbelől délután öt óra volt. Kalauzomat követve, azon pillanatban jutottunk a hegység tövéhez, midőn a párducz barlangjába ment vissza, fogai közt valami állatot cipelt, melyet én mosdó-medvének ismertem föl. (Boch Waschenbeernek nevezi.)

Százhusz lépésre lévén tőle, rápuskázhattam volna, hanem mégis jobbnak láttam lakhelyére nyugodtan visszatérni engedni, mert így ha ismét előjő, annál könnyebben hatalmamba keríthetem.

Arabomnak utasítást adtam, hogy a duárban hagyott paripámat reggel vezesse ide; magam pedig ama barlang felé lopóztam, melyben a vad eltűnt.

Megfoghatatlannak tetszik az nekem, hogy egy oly nagy párducz, mely majd akkora, mint valami nőoroszlán, mikép férhetett be ily szűk nyíláson.

Ha nyomait nem látom a rém-állatnak, szinte kétkedhettem volna, ha vajjon csakugyan nem csalódom-e?

A barlangtól nem messze masztikszfa állott, s én azt igen alkalmas helynek találván, föltettem, hogy az éjet ott töltöm.

Olyképen helyezkedtem el, miszerint a párducz addig ne láthasson meg, míg csak három-négy lépésnyire nem közeledik hozzám.

Tíz óra tájban erős prüszögés üti meg füleimet hátam mögött. Minthogy a hold nem világított, féltem, miszerint a vad hátulról rohan rám, s megfordulva, megtekintém mi történik ott?

E pillanatban fegyverem valami ágat horzsolván le, a vad erre olyféle hangot adott, mely a macska sziszegéséhez hasonlíthatott, aztán láttam, hogy barlangjába bujlik be.

Vártam rá reggelig, hanem hiába, nem mutatta magát.

Nemsokára kalauzom is megérkezett lovammal, mely utóbbin hazamenve, elhatároztam, miszerint este újra itt leszek.

Azonban ez a les-állásom is ép oly sikertelen volt, mint a másik.

A vad néhányszor ugyan elő-elő bukkant, hanem aztán rögtön visszavonult, amint látta, hogy vesztére törnek.

Már vagy tíz éjszaka tartott ez a lövésnélküli állapot, midőn végre a tizenegyediken egy pásztor tudatá velem, miszerint a forrásnál nem messze a hegységtől inni látta párduczomat.

Némi keresés után fölleltem a forrást, s partjánál elhelyezkedtem.

A forrás erős bozótokkal volt kerítve, melyben én egész nyugodtan elhelyezkedhettem, s annak idején lehettem is a vadra, anélkül, hogy a fölfedezéstől tartottam volna.

Dél körül egy sereg fogoly jött arra, hogy igyék, de azon pillanatban, midőn az iváshoz fogtak, egy közülök kukorikulás-forma hangokat hallatott, mire mindnyájan eltávoztak.

Néhány percz mulva ág-recsegést hallottam a be-rekben, s a párducz hosszan kinyújtott nyakkal, lábát feszesen előre tartva jelent meg. Hasonlított a figyelő vizsla posíciójához.

Oldalt állván tőlem, mintegy hat lépésre lehetett.

A szeme és a füle közti tért véve célba, tüzeltem.

Mintha a menykő csapott volna bele, úgy leesett egy hang nélkül.

Oly soványan nézett ki, miszerint neki fogtam, s fölbonzoltam.

Most aztán megláttam soványsága okát: mióta engem észrevett lakhelyénél, egy falatot sem evett.

E kaland után alattomos, türelmes, de egyszersmind ügyes és gyáva állatnak ismertem föl a párduczot.

Minthogy teljes megtermett s erős izmokkal bíró állat volt, s így egy férfival megmérkőzhetnék: bátortanságát annak róttam föl, miszerint szervezete nem a legtökéletesebb, s így igen helyesen hasonlíthatom amaz emberekhez, kik női félnkség mellett valóságos löerővel rendelkeznek.

Erről az araboknak egyik különös hagyománya jutott eszembe, mely akkor történt, mikor még az állatok is beszéltek; no hát az jó régen lehetett.

Valami hús oroszlán, máshonnan érkeve, egy erdőség határához jutott, melyben igen sok párducz tartózkodott. Ezek most követet menesztettek az állatok fejedelméhez, hogy velük egyezkedésre lépjen.

Sok vitakozás után a követ visszatért övéihez, küldetéséről számot adandó, melyben aztán előadta, hogy amazoknak bizony nagyon megtetszett az a hely, s hogy ők, vagy elmennek innét nyugodtan, vagy megütököznek velük, mert ők hatalmukba akarják keríteni az erdőséget. Persze azok erre igen fölháborodtak, s elhatározták, hogy elfogadják a harcot, s ők támadnak is mindjárt.

A mese regéli, miszerint, mikor a hús oroszlán elordította magát, a sok párducz ijedtében szétfutott, s ettől kezdve mászkál ugy a párducz, mint a macska fákön, vagy lyukakba rejtőzik, mint a róka, hogy ne kelljen összekerülni fölebbvalójával, akit ő harczra mert híni!

Mindazáltal az araboknak és kabyloknak kevés kárt okoznak a párduczok, bárha azok szomszédságukban ütötték is föl tanyájukat. Nem is igen szoktak vadászni rájuk, csakis hajtókkal üldözik némelykor, s ily alkalommal, ha a vad barlangjába nem bujhatik, biztos halálra számolhat.

De ha megsebesített, avagy véryomain kergettetett, igen okos dolog az óvatosság, mert — mint más hozzá hasonló állat — körmeivel s éles fogaival védi magát.

Minél veszélytelenebb elfogásukra igen ügyes stratégiát találtak föl a benlakók, s ama pompás párduczbőrök, melyek ott oly nagy számmal árultatnak, leginkább a következő módon szereztek:

Egy leölt bárányt helyeznek azon út felé, melyen a párducz tanyájához szokott járni, vagy pedig, ha meg lehet az a hullát, melyen a vad már egyszer falatozott, vissza engedik arra ujjalag térni, de mikor az már csak egyszeri lakomára volna elég, akkor eltávolítják onnan, hanem egy kisebb darabot mégis ott hagynak, s erre két-három zsineget erősítenek, melyeket ismét fölvont puska-kakasokra kötnek. A puskák földbe erősített léczek segítségével a zsákmányra igazíttatnak, s lombokkal boríttatnak be. Már most hallva, hogy a puskák eldőrdültek, biztos lehet az ember arról, hogy a csalétek körül kiszenvedve találja a párduczot.

Barna Sándor.

Hangok az éjszakában.

Bolyongok a szendergő tájon
Szép nyári csendes éjszakán,
S úgy tetszik, mintha bűvös hangok
Csodás zengését hallanám.

— Szeress, szeress! — zizzen a fűszál,
Rázúg a szél: soha-soha!
— Fuss, fuss! susogják fönt a lombok,
— Maradj! — kiált a fűj tova.

Csábit az örvény: jer ölembe!
Sóhajt a szellő: élni szép!
— A kis patak kaczag reája,
S a hab susog: bohó beszéd!

— S mig lelkem titkos kéj varázsán
Mély, önfelelt álomba ring;
Körültem bús, sejtelmes árnyak
Lebbenő leple játszva ing . . .

S a temető sírörző fáin
Ködös távolból intenek:
Itt béke, csend és nyugalom van,
Jer, jer, s pihenj örökre meg!

Csernátony Gyula.

A kis bátortalanok.

(Képpel a 104-ik oldalon.)

Szamóczát szedni ment a kis Erzsike az erdőbe, magával vivén még kisebb testvérkéjét Zsuzsikát is. A kis bodri kutya sem maradhatott ki a társaságból.

Olyan jól találta magát a kis társaság a gyönyörűt erdőben, hogy ott, annak egyik tisztán játszottak, enyelegtek sokáig, s aztán, hogy kosárkaikat teleszedték a zamatos szamóczából, még maguk is kedvükre lakmároztak, pihenésre dőltek a lágy gyep-pázsiton, s ott, bizva bodri szemfüles örökösében el is aládtak.

Bodri pedig, bár a világot sem tévesztette szeme elől kis társait, minthogy a szamócza nem igen volt ínyére, kissé beljebb ment a sűrűbe, hogy ott valamivel érdemesebb harapnivalót kaparítson magának.

Kapott is nemsokára, hiszen jól ismerte a járását az erdőben mindenütt, s aztán, hogy étvágya ki volt elégítve, visszament a társasághoz, s odaült közéjük, ügyelve, vigyázva, örökösében a kis alvók fölött, azokról még a legyet is elhajtva.

Oly idilli-szép volt látni a két kis alvó angyalt az ezer meg ezer különféle színű virággal bevont puha gyep-pázsiton, míg a keretet méltóan képezték a képhez a lombos fák, az azokra felkúszó, törzseikbe, ágaikba kapaszkodó ezerféle kúszónövényekkel, melyek a fák koronáin gyönyörű sűrűségbe folytak össze, a szellő által lengetett miriád virágaikat ragyogó szőnyegként térítve ki a magas légkörben.

Késő délután volt már, midőn kis alvóink fölébredtek, s elindultak hazafelé.

Bodri ment elől, mint a kis társaság okos és szemfüles vezetője.

Erzsike és Zsuzsika minden aggály és félelem nélkül követték hű társukat az erdőn keresztül.

Nem történt semmi bajuk az egész úton. Vígán nevetgélve haladtak előre, utjukban egy-egy virágot pajzánul letépvé, majd ismét eldobva.

Hanem mikor az erdő szélére értek, ott a rémület várt reájuk.

Az erdőn átvonul ópatak, míg ők gondtalanul aludtak, megáradt, s duzzadó habjaival elönté az erdő szélét, úgy, hogy az elterülő vízben a kis társaság egész tengert vélt látni.

Bezzeg megdöbbsent ekkor Erzsike, csaknem sirva fakadt.

Bodri azonban látva kis társainak félénkségét. Bátran neki ment a vélt tengernek, s midőn már csaknem átgázolt rajta, bátorítólag tekintett vissza Erzsikére.

Erre aztán Erzsikének is megjött a bátorsága.

Zsuzsikát hátára véve, s ruháskáját gondosan fel-fogva, merészen neki indult a víznek Bodri nyomában.

Igy aztán szerencsésen keresztüljutottak a kiáradt vízen mind a hárman, s a két gyermek örvendve, ujongva szalad haza, már most hű társukkal, bodrival sem törődve, szerető mamáskájuk karjai közé.

A rajzoló szerzetes.

(Képpel a 137-ik oldalon.)

Gutenberg világraszóló találmánya előtt, (a kőnyomatás mesterségét, nem számítva) Európában nehéz helyzete volt a tudománynak, az elterjesztés tekintetében, mert a könyvek akkor még igen nagy munkával, éjék és nappalok feláldozása mellett kerültek napvilágra.

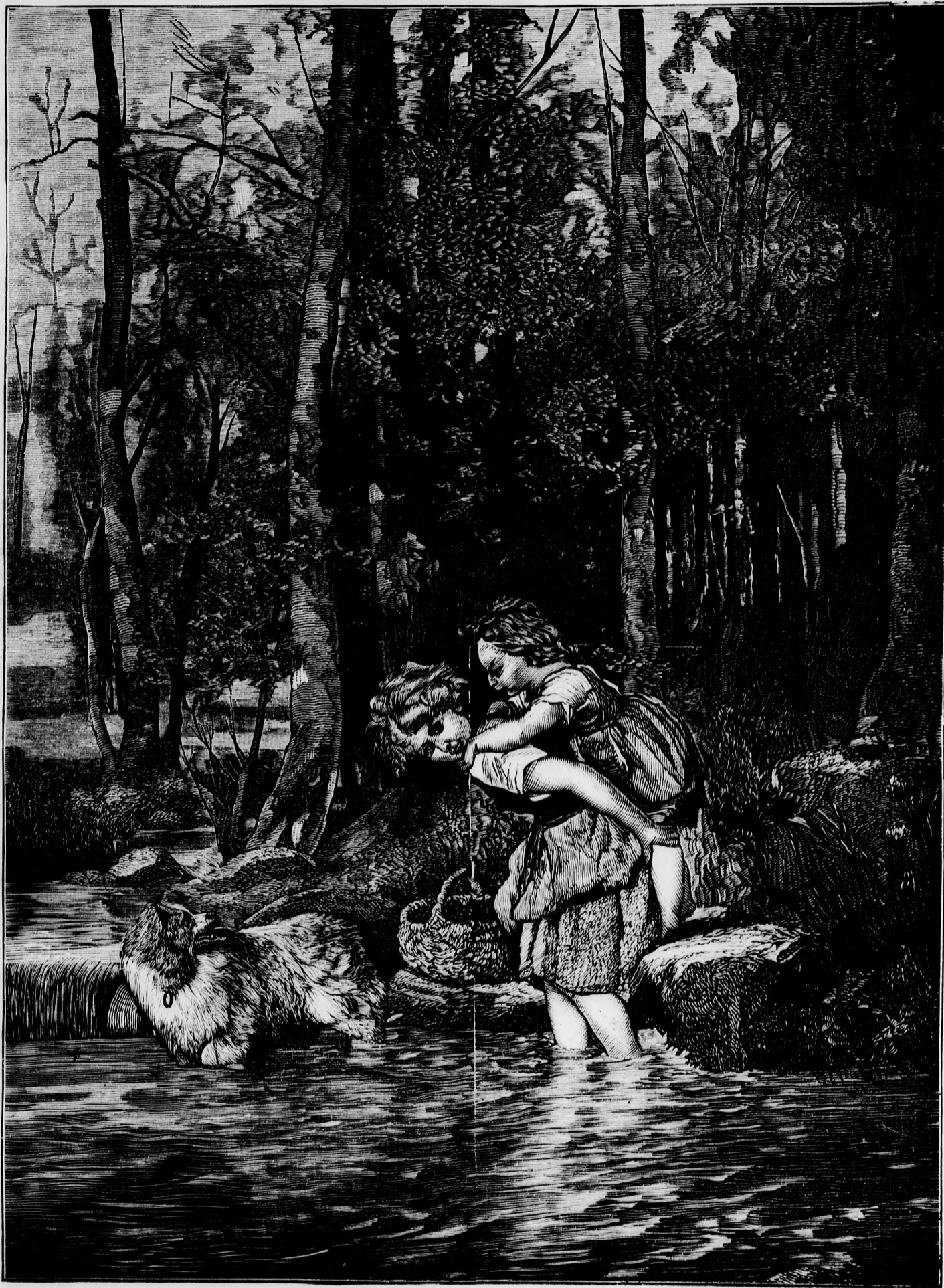
Az íróra nézve nem volt elég, hogy munkáját megírta, mivel annak többszörösítése még több munkát, fáradságot s időt igényelt, s ezt kizárólag a zárdák nyugalmas életébe visszavonult tudós szerzetesek eszközölték, valóban csodálatraméltó türelemmel és szorgalommal.

Napjainkban midőn egy-egy régi kodex kertül előnkbe, el nem gondolhatjuk, hogy mikép lehetett embernek annyi türelme és kitartása, a sok czirádás kezdőbetűt, harmonikus körrajzot elkészíteni, s aztán az előre elkészített keretekbe a sorokat a legapróbb részletekig pontosan kidolgozva leírni.

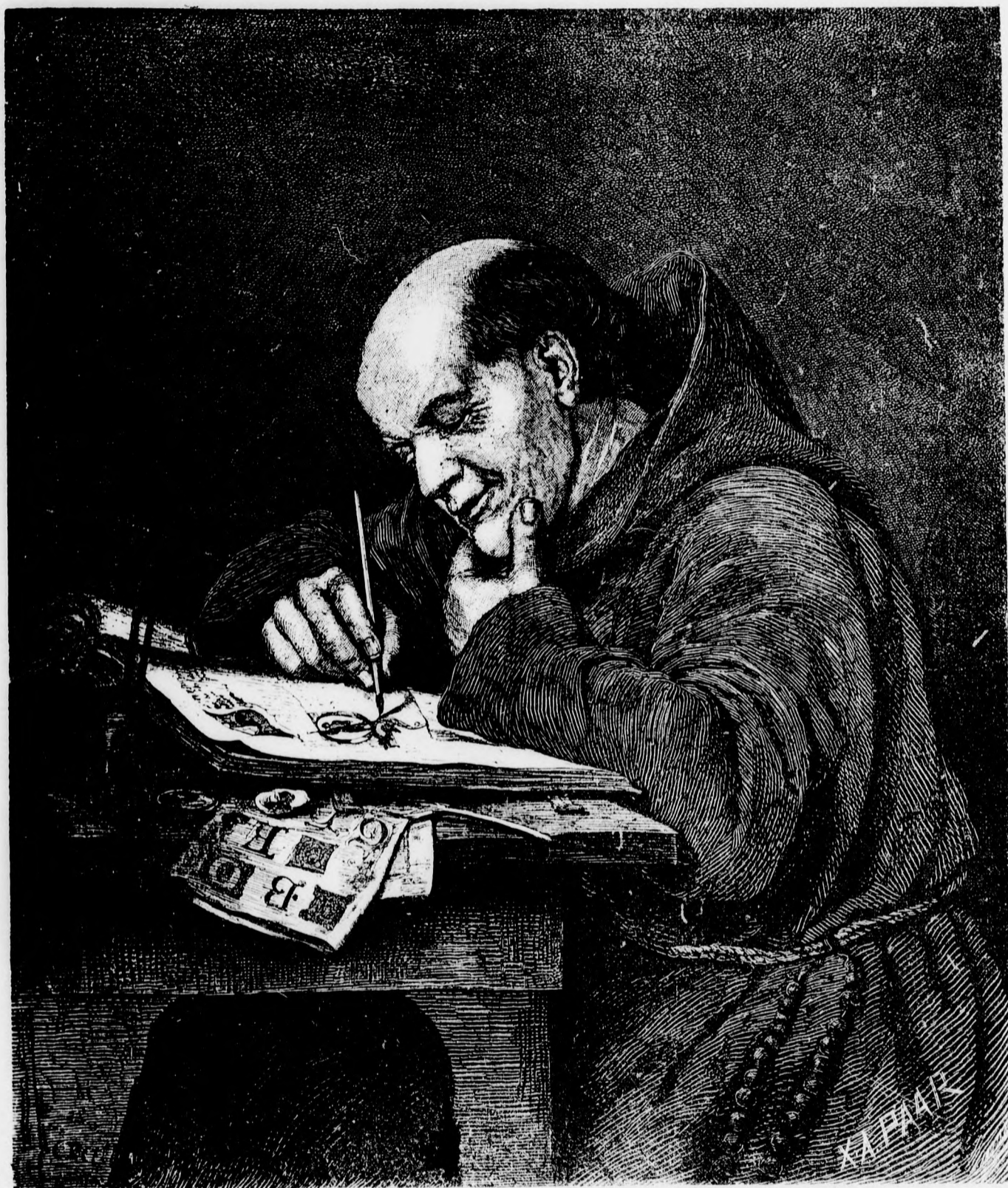
És mégis mennyi ily becses könyv maradt reánk a múlt századokból. Mind meg annyi példája a hanga-szorgalomnak, mely az akkori szerzeteseket jellemelte.

Valóban a középkori szerzetesek ernyedetlen fáradozásaiknak köszönhetjük leginkább az antik korszak mai ismeretét. Lapról-lapra gondosan irták le az ó klasszikusok munkáit, s mai nap csakugyan igen keveset tudnánk Homer, Plato, Aristoteles, Cicero és Tacitus műveikről, ha a középkori szerzetesek nem gondoskodtak volna azok föntartásáról.

Képtünk egy ilyen szerzetest tüntet föl, amint a fáradságos és szemrontó munka elkészítésébe van mélyedve.

A kis bátortalanok. (Szövegét lásd a 135. oldalon.)

A rajzó szerzetes. (Szövegét lásd a 135. oldalon.)

HÖLGY-ROVAT

E rovatunkat minél változatosabbá óhajtván tenni, felkérjük t. olvasónóinket, hogy a divat, női munkák, háztartás, szóval a nők munkakörébe vágó utasításaikkal, közleményeikkel lapunk e részét gazdagítani sziveskedjenek!

Megbízásokat apróbb czikkek, kézi munkákhoz szükségelt dolgok stb. beszerzésére szívesen elfogadunk s pontosan teljesítünk minden díj nélkül.

A divat köréből.

1. Utczai öltözék.

Emez öltöny paletotja két szövethől áll s dusan van diszítve csipkéekkel, rojtokkal és paszomány-művekkel. A paletot részei fekete gyapju matelasséból szabvák a vonalig, mely széles csipkével van megjelölve, innen lefelé fekete selyem-ripszszel egészített ki, mely alatt egy darabban könnyedén kerekítve szabatik; ugyan ily szövethől készülnek az ujjak hajtókái, valamint a hátul ivalakban lehajló gallér is. Ez a minta olvasónóinknek, kik tavalyi paletot-val bírnak jó alkalmat szolgáltat annak átalakítására, a paletot az ugyanazon vagy más, de egyforma szintű szövethől készült egyenes rész hozzátétele által meghosszabbítottván. Ha valaki mintánkat egyetlen új szövethől kívánja kiszabni csak a díszítésben utánozni, jobb a részeket mindjárt a kellő hosszúságban kiszabva készíteni.

2. Üng-váll, hölgyek számára.

Az üng elkészítése céljából a derék négyszeresen összehajtott szövethől, míg az ujjak kétszeresen összehajtott szövethől szabandók. A visszahajtott részek, valamint az újjnyílások himzéssel díszíttetnek.

3. Éjeli üng hölgyek számára.

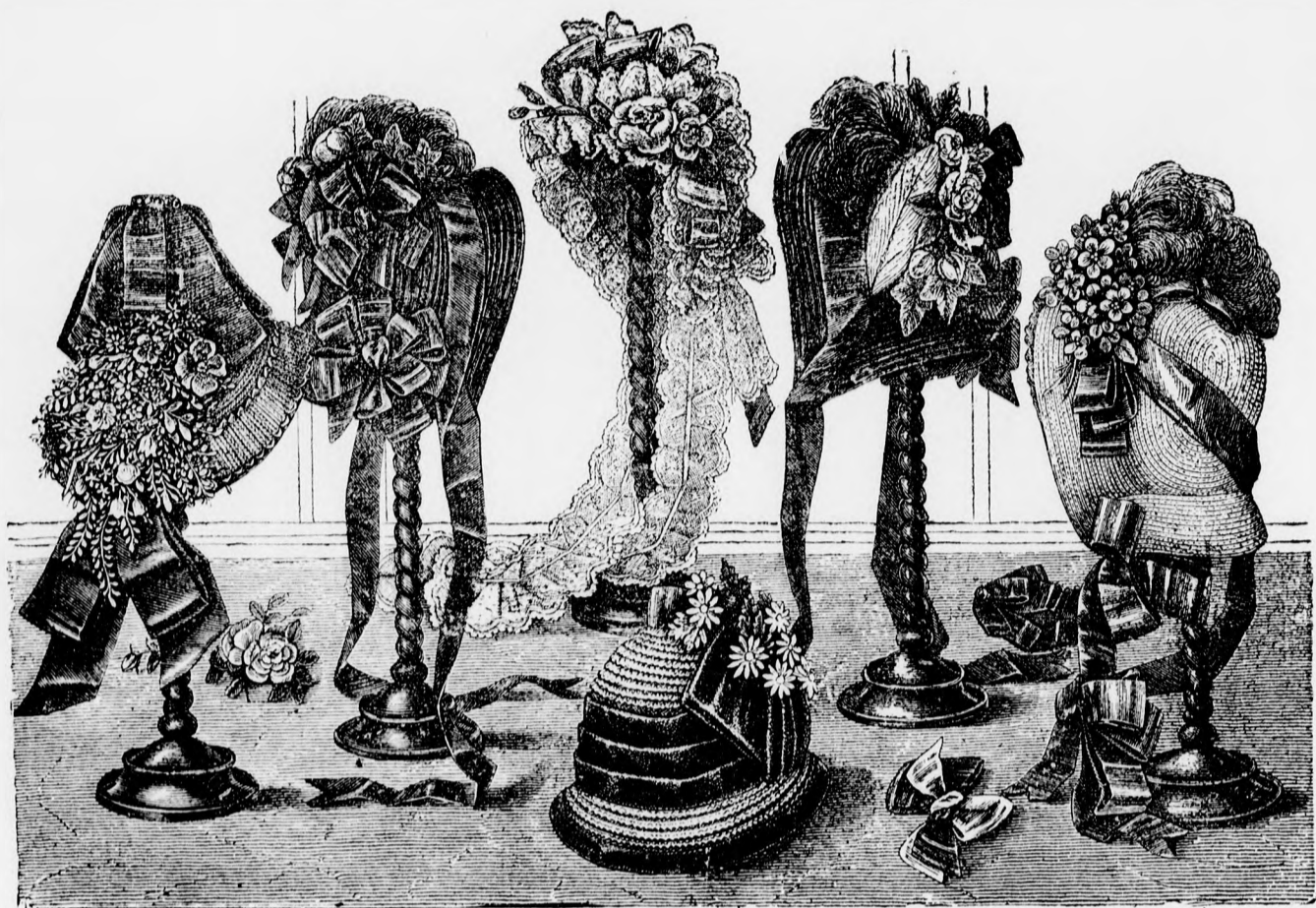
A csinos rajz maga kellően magyarázza a készítést s a díszítés alkalmazását.

4. Nyári- s őszi kalapok, főkötők és csokrok.

Junius és julius hónapok rendesen annyira elhasználják a tavasszal készített

1. sz. Utczai öltözék hölgyek számára.

4. sz. Nyári- és őszi kalapok, főkötők és esokrok.

kalapokat, hogy augusztus és szeptember hónapokra új díszítés sőt gyakran új minták válnak szükségessé. Az itt közölt minták mindkét célra elég utmutatást nyújtnak.

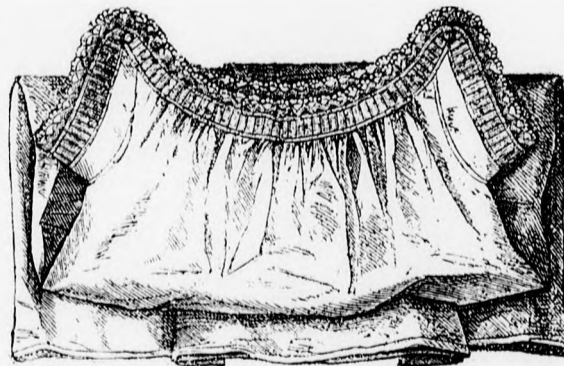

2. sz. Ejjeli üng hölgyek számára.

nekelőtt jellemző maga ez a hullámzás. Az aggálytalan ruganyosság, mely már abban a pillanatban elejti a csak épen keletkezett, s örömmel fogadott eszmét; a változatosság öröme a párisi nők egyik kiváló tulajdonsága lévén, senki sem fogja csodálni, ha például a rózsák idejében gyöngöd érdekeltségét a téli divat felé fordítja. Az őszi már akkor kezd gondolkozni, midőn a tavasz még alig köszöntött be. Ekkép tehát már az idei őszi divatot sem fődí a titok leple, a köpenyek és paletotok kérdése már megoldatott. Alakjuk terjedelme sem nem szűkült sem nem bővült. A carrirozott szövöttekhez s az azok által föltételezett nagyobb alakú szabáshoz való visszatérés a kerek köpenyek számosabb hódolókat szerzett, a nélkül, hogy paletot- és dolmánformáink souveránitásának legkevésbé is ártana. A paletot készítésére a lágy őszszínű gyapjuszövet az ugyanily árnyalatu, kissé sötétebb bársonnyal,

A divat.

Akinek tehetségében áll mintegy röptében elsajátítani a tarka és sommás tanulmányokat, melyeket Párisban a hullámzó divat nyújt, észre fogja venni, hogy a párisi nőnek ez az élet nyilvánulása a képzelem ama bájában, a tervek eredetiségében és különösen a jóérzék finom kifejlődésében kiemerihtetetlen. Minde-

3. sz. Üngváll hölgyek számára.

tollszerű rojtokkal és hasonszínű atlasz-szalagokkal való díszítésen kívül a diszesebb jelenségekben nem kevesebb hatást idézend elő a fekete atlasz-paletot. Az előrés, ujjak és zsebek bársony reversének díszítése utánzott marabout-rojtokkal, keskeny tompa és fényes részekből összeállított selyem-szeletekkel egészítették ki. Az utcazi és utazó köpenyek szilárd, igénytelen gyapjuszövetében, és a kizárólag kényelmi igényekből elfogadott alakjában a hosszú gallérral és capuchonnal, az idén még semmi újítás nem történt. Gyakorlati és észszerű a rövid jelmez, mely mindinkább megszilárdul kegyünkben, csupán a díszítés tekintetében szenved változást, a nagy gombok is megmaradnak, ezuttal talán zínórzások alkalmazásával.

Ami a díszítést általában illeti, kétségtelen jelentőséggel bír annak észlelése, hogy határozott hajlam nyilatkozik a keskeny betét-szövetek, erős soutachevonalok, zsinórzások, szóval: gyakorlati betétek

iránt, a fölösleges volna annak fölemlítése, hogy a társasági öltözék, mely hogy úgy mondjam, a jelen pillanatban a díszítésekhez hasonló forrongásban van, a legközelebbi időre nézve még nem felhet semmi veszélytől. A csipkék apart előkelősége, a himzések tékozló phantasiája, az aranydíszítések tündériés gazdagsága egyáltalán nem áll hanyatlóban. A közkiállítás francia osztálya épen a fényűző és művészi díszítések tekintetében fejti ki a legeredetibb phantasiákat és törekvéseket. Így egyik elsőrendű francia divatárusnő mesteri keze felső ruhát hozott létre, teljesen arany- és gyöngyhimzéssel keleti izlésben, vörösbarna árnyalatokkal, melyek a feketébe is átmennek s ez a művészi darab a vörösbarna fűzőről, halványrózsaszínű alsó ruhára borult. A társaság ama szabadalmazott jelenségei számára, kik véletlenül hercegnők, szánva, moh-zöld uszály volt kiállítva, teljesen elborítva, nehéz stilizált levél- és virág-csillag himzéssel renaissance izlésben, e mellett crème uszály, valamely művész phantasztikus tervezetének megvalósításául, mámorba ejtő vegyületek az acanthus, legyező-motive-ok, stilizált toll-alakoknak gyöngyből, chenilleből, zománcból és olaj-árnyalatú selyemből, az uszály persa brocat alsó ruhára borult, melyben olaj szín az alap. Egy tengeri sárga ruha, teljesen bevonva fehér selyem paszomány-művekkel, mely a selyem csipke benyomásával hat a szemlélőre, egyszerűen háttérbe szorult ama pazar díszítmények mögött. Tulajdonképen a paszományosok és himzónők állítják össze az ily öltözékeket.

A párisi divathölgy napirendje.

A párisi előkelő nő következő napirendet tart: A nap déli 11 órakor veszi kezdetét; két órakor kezdenek a zenei, drámai és tudományos matinék (társaságok, s ezek négy óráig tartanak. A hölgy díszes reggeli vörös bélésű fehér flanel öltönyben kezdi a napot melyet vörös szalagokkal díszített fehér csipke főkötőcske egészít ki. 11²/₂ órakor fekete princessruhát ölt, melyhez fekete matelassé-paletot, és fekete bast kalap, fekete tokkal járul. A tolongás oly nagy, hogy csak 12 óra felé mehet haza, s a második reggeli előtt nem változtathat öltönyt. Két órakor az olaszokhoz megy matinéra, mely alkalommal világoskék brokatell-jelmezt visel, dús egyszínű (kék) faille- és kékselyem zsinór- és bojt-díszszel. A főt finom fehér nemez-kalap díszíti halványkék tollal és szép gyöngyhimzetű selyem szalagokkal. A matinée 4 óráig tart, de korábban is elhagyja, hogy madame B . . . nél, kinek ma jour fix-e (elfogadási napja) van, egy órácskát elcsevegjen; ezt előzőleg hazafut, a fehér kalapot, tüllből készült, granát virágokkal díszített kalappal, a paletot pedig fekete szövetből készült Metternich-köppenynyel cserélve föl, mely csipkékkel gazdagon van díszítve, 6 órakor hazamegy ebédre, s a lefolyt rövid idő alatt annyi csinos és pikáns adomát gyűjtött, hogy azokkal férjét a legszeretreméltóbban elmulattathatja. Este valamely követséghez van meghívva tánczestélyre, tehát a déli öltönyt letéve, hirtelen barna selyem fodrázsköpenyt ölti föl, mely köröskörül dús persa himzéssel van díszítve. Czipőket is cserél, s midőn a ház ura az étterembe lép, nevének karsú alakját a hintaszékben pihenve látja a kandalló előtt, hol lábain a himzett bársonypapucs párral játszadozik. Ekkor asztalhoz ülnek, s aztán innen, alig hogy a petite-tasse-t (kávé) megitta hirtelen a hálószobába, hol a nagy tükör előtt az utolsó nagy öltözést eszközöli. A haj ujonnan fodorítatik, a szőke fűrtökbe bájos aranykalászok és ragyogó zöld makkok vegyülnek. Az öltözéket arany kalászokkal, guirlandeokkal, és makk-csokorral gazdagon díszített princess-ruha crépe lissé-ből képezi. Midőn 10

órákor a férj kocogtat az ajtón, hogy nejét elkísérje, ragyogó szép, könnyű és tündék találja, mintha hosszú pihenés után épen most kelt volna ki ágyából. Pedig, hogy mennyi mindenen keresztül esett, azt már láttuk e föntebb előadottakból.

A szeplő ellen.

Sokan vannak, kiknek — másképp csinos és szabályos arcuk a szeplő által eléktelenítve van. S még többen, — különösen a nők között, kik — hogy azt némileg eltakarják sokféle káros hatású poudereket és mosdókat használnak. Sőt olyanok is vannak, kik belevő orvossággal próbálták gyógyítani, a mi persze haszontalan kísérlet; bőrbetegség lévén az.

Kedves kötelességet vélek teljesíteni azáltal, hogy nőinknek tapasztalataim után, pár jó tanácsot szolgálak.

Mindenekelőtt ajánlatos, hogy a mosdás legalább is egy órával történjék a fölkelés után. Az arcot jól meg kell törölni, mert nedvesen nemcsak a nap, szél, hideg levegő, sőt a világosság is káros hatással van rá. S nemcsak az arc, de a szeplő is barnul.

A következő kenőcs és mosó bármely gyógyszárban elkészíttethető, esetleg önmagunk is elkészíthetjük, beszerelvén a hozzávalókat, — ez azonban még sem ajánlatos, mert sok fáradságot s annál több ovatosságot igényel.

A kenőcs következő: spermaceti, fehér viasz, mindkettőből 1¹/₂ deka, édes mandula-olaj 3 deka, allégénysavas bismuth 1 gramm és higanyammonium chlorid ¹/₂ gramm. A két utóbbit dörzsmozsárban eldörzsöljük, kevés mandula-olajt adván hozzá. A három elsőt gvenge hőnél olvasztván, kissé hűlni hagyjuk. Azután kicsinyenkint a már eldörzsölt anyagokhoz a dörzsmozsárba töltjük s folytonos kavarással mellett kihűlni hagyjuk. Lehet pár csepp rózsá-, vagy citrom-olajt is adni hozzá, hogy jó illatú legyen.

Ebből a kenőcsből minden este pár suly nagyságú darab dörzsölendő az arcra.

A mosóvíz következő:

Eső- és mésvíz, mindkettőből 10 deka, légenysavas égényes borszesz 20 csepp és ólomecset 15 csepp.

Reggel mosdás után az arcot jól megtörölve s ezzel a mosóvízzel ruhácskát nedvesítve az arcot megmossuk.

Öndicséret nélkül mondva, sokan köszönik eme szernek szép, tiszta és tünde arcukat.

Megjegyzendő nemcsak a szeplőt, hanem az atkát, vörös foltokat és pattanásokat is rövid időn eltávolítja.

Dr. Galambosy B. Béla.

— Szer a tetszhalál ellen. Egy Algirban élő orvos szert ismertet, melyet 28 év előtt eredménynyel használt egy tetszhalott fiatal leánynál. A leányka tetszhalottan rogyott össze a teremben, melynek levegője a szénsavval volt telítve. A teljesen megszünt lélegzés előidézésére minden szer haszontalan volt, midőn az orvosnak az jutott eszébe, hogy dohányfüstöt fú a szájába. Minthogy a füst bevezetésére cső nem állt rendelkezésére, a füstöt a pipaszárból szájába szívva, azt a leányka szájába fujta, s ime, rövid időre ismét megkezdődött a lélegzés. A füst nem hatolt be a gégebe, csak izgatólag hatott, miáltal az orrválasztó hártájának összehúzódása s ezzel a lélegzés időztetett elő.

Alapos magyarázat.

Vidéki: Ugyan kerem, miféle ház ez?
Hordár: Hát . . . sarok-ház.

Kevély leves.

Koldús: Ejnye, de kevély ez a leves.
Szakácsné: És miért?
Koldus: Mert egy szemmel sem néz reám.

Hiteles jövőmondó a jövő hónapra.

Első hét.

(Heti fohász Add meg nekünk a mi mindennapi — pecsenyénket, kétféle salátával.)

A berlini babszemjankók még mindig hitegetik magukat, hogy ők vezérik a világ folyását.

Egy Franciaország felől jövő váratlan széltódulat a berlini babszemjankókat kártyaváraik romjai alá temeti. Muszkaországnak észak felől készülnek új keleti kérdést csinálni.

Tömérdek vérszomjas hyena és más eféle fenevad látható az európai fővárosok borszein.

Több német zúglap a maga pocsetájába szerencsésen belefül.

(Heti fohász. És bocsásd meg nekünk — a mi közöstgyeinket!)

Ha ez a hét vigán kezdődik, abban semmi érdekünk sem lesz a Boszniából érkező híreknek.

Berlinben a véletlenül minduntalan elstülő pisztolyok kiállhatatlanul puskaporszagúvá kezdik tenni a levegőt.

A milliókba került budapesti sugáruton, hogy annak egyhamar leendő teljes befejeztére senki még csak ne is gondolhasson, további új tizezer lebuji nyitását vagy ha kell építését engedélyezi a közmunka-tanács.

A német tudományos alaposság egy Magyarországról irt tudományos munkában halmozza össze legújabb baddarságait.

Egy nagy politikai napilap szerkesztőségénél alkalmazást kap egy végzett gymnasista, aki a lap szerkesztőjét megtaníthatná a magyar helyesírásra.

(Heti fohász. És ne vigy minket Boszniába és Herzegovinába.)

Valami meggondolatlan ember zsebkendő nélkül megy keresztül a börze előtt ácsorgó csoportok közt.

A lánczíd-oszlopok kőoroszlánai megunván a körülöttük folyó élet tovább való szemlélését, mára virradóra a fejedelmi és Duna hullámaiba temetkeznek.

A mai világ modern oroszlánaival azaz oroszlánokká borotvált pincsekkel helyettesítettnek, melyek az arra járó senzálokkal, agensekkel, unternehmerekkel, mitarbeiterekkel, officierekkel és privatedienerekkel kölcsönösen barátságos üdvözlő pillantásokat váltogatnak.

Nagy kellemetlenség. Nyögfi, regényírónk kétesz-tendei vajudás után megint világra hoz egy csodaszülöttet.

(Heti főhász. De szabadíts bennünket a „sógoroktól“ „testvérektől“!)

A cséplés, nyomtatás befejezőben. A bemérésnél Iczik tartja a zsákot.

Egy magyar ember valami magyarfaló bécsi újság idei folyamát bekötteti — az istállóba.

Bécs és a magyar bányák közt direkt vasutvonal tervezetik.

A tökfilkók és fajankók pörbe szállnak egymással a fölött, hogy tulajdonképen melyikük nemzetségének van több jussa a „Szamarkandi“ praedikatumhoz.

A zaharai homoksivatag és a m. kir. államvasut budapesti indóházának közvetlen környéke kölcsönösen elismerik egymáshoz való közeli rokonságukat.

A kék dominó.

Víg elbeszélés.

Irta: Vasvári Ferencz.

(Folytatás.)

Hirtelen felöltém magamra a kék dominót, azzal a szándékkal, hogy a bálozók közé vegyülök.

Alig levék készen az öltözködéssel, alig borítám arcomra az álczát, midőn ugyanazon ajtón, melyen én bejöttem, megnyílik; s előttem áll — a szőke fürtös halangyal, a testszinű tricót!

Legnagyobb bámulatomra, de épen nem boszúságomra, egyenesen hozzám jő, kezében levő aranyozott botocskájával, vállamat gyöngéden megüti; s édeskésen szemrehányó hangon szól:

„No Dicikém! rád ugyan várhattam volna! Már mindenhol kerestelek. Miért futottál el úgy egyszerre tőlem?“

„Én?“ — kérdelem bámulva.

„Te hát! Nem én! — Dénes, ezért haragszom rád.“

„Mi a manó? Hát a valódi is Dénes?“ gondolám. — „No ez szép!“

Nem tudtam, mit válaszoljak? — Nehány pillanattig némán állottunk szemközt egymással, mialatt a szőke angyal álczáját letette s a leggyönyörűbb női arc, mit csak valaha láttam, tűnt elő!

Most már a bűvhatástól, mit rám gyakorolt nem tudtam szólani. — A hosszú szünetet végre meguntta s mosolyogva szólt:

„Nos, nem felelsz? — Nem kérdezlek többször. — Nyujtsd karodat, menjünk a tánczterembe.“

Már miféle erő állhat ellent ennyi bájnak, varázsnak?! A kedves teremtés félreismer . . . Bizonyynal az övé vetette le a dominót; melybe bebújva, jogait most én bitorlom.

No, de egy kis kaland, melyet a véletlen vetett elém, nem árt.

S én használni akartam a véletlent!

Hozzá léptem, átöleltem karsu derekát; s a leg-

jobb pillanat alkalmát használva, a domino fátyol-álczáját hirtelen fölbillentém s forró csókot nyomtam bibor ajkaira. —

Ezzel mindent koczkáztattam; mert ha arcomat meglátja: végem van! — No de sikerült; — s ő, csókomat édesnek mondta . . .

Álczáját föltette, karját karomba ölté, s mentünk a — tánczterembe.

„Mond csak Diczikém, ki volt az a nagyszakállu vén remete, ki téged annyira üldözőbe vett?“ — Kérdé utközben.

„Engem? . . . Hisz engem nem üldözött senki; csak te . . . te pedig . . .“

„Jó, jó! — Hagyd a bókokat; s felelj kérdésekre.“

„Vén remete. — nagy szakállu vén remete? . . . Nem tudom én; — soha sem láttam.“

„Ej, ej, — ismét bizalmatlan vagy?“

„Dehogy! . . .“

„Ah, . . . ah! Nézd csak! A remete ismét itt van!“ — Mondá savanyuan.

Néztem a merre mutatott; s láttam egy övig érő szakállu remete maszkot, egyenesen felém rohanni! —

Hozzám érve, vállaimat megragadta, azután dörgött:

„Gaz kölyök! Végre megvagy! De többé nem menekülsz meg; követni fogsz! . . .“

„Követni? . . . Ej, uram . . . Én . . .“

„Még ellenkezni merészelsz?“

„De uram, mit akar ön velem?“

„Oh, te gyalázatos teremtés; majd meg tudod! Majd meghallod hitelezőid panaszát, kik minduntalan nyakamra járnak.“

„Az én hitelezőim panaszát? . . . A manóba, hát mikor panaszkodtak az én hitelezőim? Aztán, uram, kicsoda ön? „S mi joggal tegez és szidalmaz engem?“

Ejnye, te pernahajder! Megtagadod nagybátyádat?! Bezzeg ismerted mikor segélyre volt szükséged; . . . mikor pénzt kunyoráltál leveleidben! — Akkor tudtad nevemet . . . most el akarod kiléted tagadni előttem; mert gazságaid napfényre jöttek?“

Ezzel úgy megrántott, hogy két lépéssel odább a halangyaltól.

„Én nem tagadok meg senkit és semmit; nem titkolom magam senki előtt. Nevem Karádi Dénes.“ Kezdtém kijöni phlegmámból.

Hiszen tudom én azt jól, hogy ki vagy te, gyönyörűség mákvirág, te haszontalan széltoló! — Ismernek eléggé mindenhol, a hol csak megfordulsz.

Szépen lefestettek azok, kiket megcsalni akarsz . . . Hanem bezzeg, a tantermek soha sem látnak! — Dejszen jaj neked! . . . Eltitkoltad lakásodat; s midőn felkutattam azt, egésznap ólálkodtam ajtód előtt, mint valami mameluk . . . Te nem mertél haza jöni, hanem kerülted lyukadat. — S mi a pokolnak tartasz szállodákban szobákat? — Van nemde nagy bátyád, ki ellát pénzzel? . . . No hiszen csak várj!“

„De az istenért, hát mit beszél ön? — Hiszen én soha sem laktam szállodákban . . . most is kinn lakom az isten háta megett: nagy-statio utca XX. szám alatt. Ha épen kíváncsi, kérdezze meg az oda való házmestert; az majd fölvezeti hozzám. Holnap korán reggel otthon leszek . . . Aztán miféle nagybátyáról beszél? Hisz nekem sem pénzem, sem nagy bátyám nincs!“

„No, öcsém; látom már, nagy gazember vagy! — Erővel tévútra akarsz vezetni. — De hiszen ez nem fog sikerülni! — Kitagadlak, számtizek örökre! . . . Vagy tagadni mered, hogy korhely vagy, hogy halomra csinálod az adósságokat — és tuczat számra tartod a szeretőket? . . .“

„Én . . . én? . . . Tuczat számra? . . .“

„Az ördögbe, ez az egy is elég! Nagyon érthetik egymást! — Aztán mily szelidek, hűek ezek?! — Nyomárjöttem Seraphinednek, kit elhagytál; boszúból elárulta bálí öltözékedet; s nekem, azért, hogy megcsíp-hesselek, kellett ez átkozott zsákba bujnom . . . S te még most is tagadod kilétedet? . . .“

„Dehogyan tagadom; az istenért dehogyan tagadom! Hiszen már lakásomat is megmondtam. — Ha tetszik, látogasson meg. — Csak most hagyjon békét — Mulatni akarok!“

„Ez már hallatlan gyalázat!“ — orditá; s egyenesen a kis hálnak esett. „Hölgy!“ — Szavalá neki; — „Ismeri ezt a Karádi Dénest, ezt a lumpot?“

„Ej, uram, — ez már . . .“

Mondani akartam valamit; de ő szavamba vágott!

„Hallgass, te gonosz! — Tehát ismeri?“

„Hogy ne!“ — csengett a hal-angyal. — „Diczikém, nyújtsd karodat s menjünk. Hiszen halálra unom magam . . . te ma nagyon udvaritlan vagy!“

„Ej, kisasszony! — Én azt hiszem, hogy egy öcs gyámjának, nagy bátyjának, többel tartozik, mint egy . . . egy . . . ugyan ne kényszerítsenek, hogy ki mondjam a valót! — az soha sem szokott a mai világban kellemes lenni. — E fiúval nekem dolgom van s ebben senki által sem hagyom magam gátoltatni!“

„De uram, . . . a manóba! — Ne lármázzék; hiszen már is feltűnést okozott. — Ha velem dolga van, jöjjön lakásomra; demost hagyjon békét!“ —

„Szemtelen fattyú! Vessz el hát gonoszságodban . . . tőlem ezentúl ne várj semmit, legfőlebb — átkomat!“ — Ezt dörgé, azután belegázolta magát a tömegbe s eltűnt.

(Folytatása köv.)

A lapunk 6-ik számában foglalt talányok megfejtése következő:

A képtalányé: „**Ballagi Mór.**“

A jutalmat megnyerte **Aranyosy Malvin** kisasszony

A sakktalányé:

Szép világ . . .

„Szép világ az álom és remény világa,
Benne nyílik az údv s boldogság vtrága,
Ott van az az élet,
Hol nincsen a szívnek fájdalma, keserve,
S megnyugszik a lélek.

Ne higgy az álomban, ne higgy a reményben,
Ne keress élvét a túlvilági fényben,
Mert valóra ébredsz,
S a való-világban pusztá s kietlen
Vidékekre találsz.

Vecsey Sándortól.

A jutalmat **Huszár Imre** ur nyerte meg.

A számrejtvényé: „*Bosznia.*“

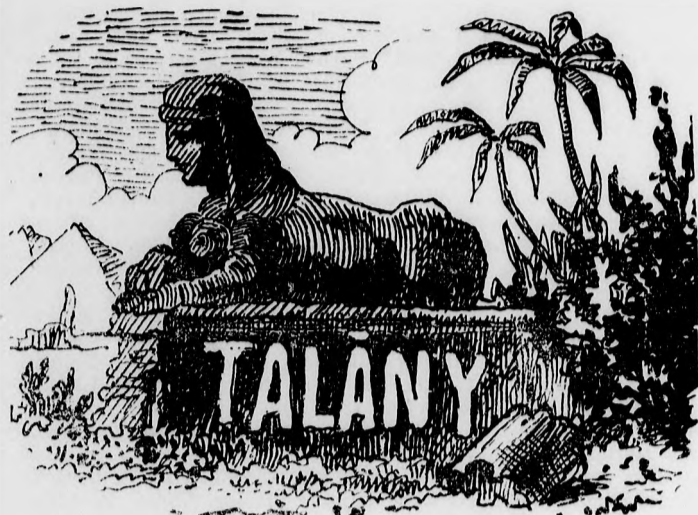
A jutalmat **Puskás Ferencz** úr nyerte meg.

Helyes megfejtéseket ezenkívül következő t. olvasóink küldtek be:

Horváth Jolán, Stetina Berta, Várföldy Elekné, Tátray Józsefné, Kosinszky Mariska, Budayné Rumpler Nina, Györe Etelka, Szilády Gézáné, Czabek Vilma és Ludmilla, Rumplerné Bognár Fanni, Csepy Evike, Mikos Gizella, Barsy Esztike, Fülöp Julie, Sipos Pollacsek Terézia, Mikos Nándorné, Tarafás Aranka, Höferné Lósy Mariska, Korsinek Sárka, Mikos Ilonka, Molnár Esztike, Papp Mariska, Péchy Mariska, Okolicsányi Mariska, öz. Rumplerné Maurer Nina, Lauka Mariska, Vitályos Róza, Ujszivy Ilonka, Ruscayné Pindorfer Mariska, Polgár Lászlóné, Schlick Jolán, Szovát Ilon-

Hatvany Lotti, Szászy Mariska, Schusztter Emma, Dechsler Hermin, Bartusz Anna, Raabné Weisz Sarolta, Tóth Pálné, Tóth Terka, Bagyik Erzsébet, Spatenka Irén, Mayhen Irma, Pöck Irma, Csécs Izabella, Békessy Róza, Bajzáth Kovács Mariska, MóderAdalberta, Altnáder Jusztin, Huszár Bátky Róza, Rimanóczy Jenőné, Soósné Veréby Emma, RechnitzerBerta, Toth Istvánné, Buza Sándorné, Csató Jolán, Ostermann Luiza, Papp Mariska, W. Ereky Mariska, Gózonné Simon Janka, Zvarinyi Jánosné, Janics Aranka, Balassa Gizella, Somogyi Jolán, Bátky Irma és Igics Mariska Szuhár Terezi, Fülöp Plank Teréz, Nagy Esztike, Tónek Istvánné, Szilágyi Adél, Dobál Pepi, Hidegi Antónia, Kaufmann Róza, Tóth Juliska, Matusch Klementine, Hadzsy Irma, Balassa Margit, Szilágyi Erzsike, Úrge Fanni, Kutassy Mariska, Dóczy Endréné, Gaján Szomor Etelka, Cseh Jolán, Török Elvira, Janda Gézáné, Meller Katinka, Boldog Kálmánné, Hayt Giza, Baghy Ilonka, Csillag Juliska, Égi Hermin, Zlinszky Istvánné, Kovács Juczi, Deresy Mariska, Gál Murányváry Irma, Molnárné Németh Jolán, Laczkó Izabella, Kövály Miklósné, Nagy Vinczéné, Kozma Ilonka, Nagy Esztike, Vinczi Sebestyén Ida, Czipera Józsefné, Kesső Károlyné, Novák Matild, Kocsy nővérek, Kiss Jánosné, Propper Berta, Angyal Irén, Szövényi Etelka, Bagyik Erzsike, öz. Adamik Klára, Scheltsch Michálné, Konez Gabriella, Tóth Lajosné, Bódog Teréz, Balajthy Ilonka, öz. Hubay Endréné, Joachim Irén, Kohár Lenke, Sággy Matild, Szirmay Szidónia, Ujhelyi Lami Ilka, Kubinszky Jánosné, Mayerfi Juliska, György Irma, Flakay Dezsóné, Nágel Eszterbeczky Teréz, Perlaky Kosinszky Mariska, Szorád Béláné, Kontz Viktória, Derényi Ferenczné, Jánoky Viktória, Biczó Erzsike, Juhász Mórné, Radetzky Károlyné, Rusznyák Paula, Szecsány Vilma, Fet Szerbár Ilonka, B. Zombor Juliska, Dzsida Mihályné, Okniczky Erzsike, Radocsay Etelka, Szabó Jósika, Kovács Izabella, Radocsay Nina, Egerváry Mariska, Simon Etelka és Vukics Aranka urhölgyek.

Továbbá Detáry Ferencz, Mészöly Ambrus, Mikos Nándor, Tóber János, Haller Károly, Krisztinkovich Árpád, Kamenitzky János, Bárkányi Mihály, Agyagássy Sándor, ifj. Buday László, Kiss István, Kunfalvy Nándor, Németh Zsigmond, Rumpfer Ferencz, Balajthy István, Kemenczy Mihály, Csepy Zsigmond, Majnik Géza, Bognár György, Perszina József, Komáromi Gyula, Schmidt Béla, Goldstein Fülöp, Csongvay Lőrincz, Salamon Gyula, Kemenczy Mihály, Huszár István, Klein Jakab, Dux Armin, Varga Gyula, Csete György, Klein Miksa, Strauber Soma, Fehér József, Duroczky Andor, Csonth Béla, Kripta Győző, Sebestyén István, Csató István, Balogh Antal, Koller Lajos, Pivovarszky Ágost, Füle János, Sverteczy István, Tarisznyás János, Egely Márton, Illés Gyula, Nagy Alajos, Kovács Gábor, Martiny Dezső, Szalay Károly, Puskás József, Dobay Lajos, Kökényessy Károly, Bulkay M., Falcsik S., Vasváry Sándor, Bene Ferencz, Ádám Albert, Petrovszky Dezső, Matkovits Ignác, Dérczy Péter, Kozák Lajos, László Ferencz, Dudits Gyula, Spargnapane Antal, Vondrássek Ferencz, Petrovszky Dezső, Tomcsányi Márton, Kiss Antal, Kocsis József, Virág Tamás, Kovács Géza, Barnafy Gábor, Záborszky Gyula, Mattyasovszky N., Müth Soma, Gedeon Gáspár, Perndl Adorján, Dr. Frank, Gorovny Miksa, Zetykó Ede, Kron János, Navratill Ede, Ágoston Béla, Hirt Pál, Vitkovszky Imre, Antók Dániel, Frey Ottó, Grünfeld Mór, Kiss Sándor, Szabó Mihály, Juhász Lajos, Juhász M., Péchy Károly, Benedek József, Simon N, Csorba Ferencz, Kovács Lajos, Almásy György, Németh Zsigmond, Rech Gyula, Martly Gy., Bódi István, Vári Dezső, Ross Gyula, Xantus János, Gergelyi László, István Albert, Surány Gyula, Szabó Sándor, Vilheim Soma, Szabó Albert, Ecsedy Károly, Szilágyi Pál, Biliczky Aladár, Schvarecz János, Kuthy Lukács, Juhász Károly, Nyáry Jozsef, Keviczky Adolf, Kruts Lajos, Székács Antal, Kovács Albin, Sikér Ágoston, Inczedy József, Berger Gusztáv, Ékes Lajos, Pulgyay Vilmos, Hankó Antal, Csernyánszky József, Körtvélyesy Ádám, Babits József, Kiss Dániel, Bugyi Ferencz, Tomcsányi Márton, László Ferencz, Schaffer György, Kántor Pista, Höfer Ferencz, Csete György, Géczy Tivadar, Perlaky József, Neubach Adolf, Hamar András, Kreuchel Gyula, Pete Ferencz, Vecsery Sándor, Gyenes János, Bezinkey Béla, Nemetek Ágoston, Huszár István, Nagy Béla, Cseh Lajos, Puskás Ferencz, Sántha Simon, Kozma Kálmán, Jablonszky Imre, Kúnosy Armin, Angyal István, Buday Aurél, Fischer Károly, Pokorny Ferencz, Pártényi L., Mihály Gábor, Bolemann István, Sztráda István, Gergelyi László, Kájel József, Domonkos P. Krupetz Ede, Cziké Ferencz, Ehlinger Ferencz, Vasassy József, Világossy József, Gulyás Kálmán, Gulassa János, Csegezy Lajos, Neszmény Gáspár, István Albert, Szendrey János, Harsági Ferencz, Haaz Antal, Kiszely Papp Ferencz, Palotai János, Szabó Albert, Sallay Gyula, Oriás József, Dolezal József, Denk Árpád, Molnár Imre, Kövér József, Lázár Lajos, Székely József, Gyórfly Gábor, Persián János, Buza Sándor Páczner Károly, Krausz Miksa, Vlenirák Mátyás, Cserény Mihály, Bartha Béla, Hirschl Károly, Baumgartner I. Zitt Lajos, Nagy Antal, Mezey Ignác, Östreicher József, Juhász Miklós, Kopan János, Tóth Aladár, Agyagássy Sándor, Lung Mátyás, Scultéty Kornél, Gron Soma, Váry Lajos, Fodor Sándor, Szoboszlai Pál, Rehák Antal, Rosenmayer Habakuk, Miklós Sztipán István, Marich József, Tóth Ferencz, Gózáns Sándor, Cziráks János, Pázmány Elek, Rudnay József, és Desewffy Kálmán urak.

Sakk-talány.

Várföldi Eleknétől.

(Megfejtendő lógrások szerint.)

		N-	i-	gy-	o-		
		sz	S	n,	t-		
e-	m.	h-	a-	k	gy-	e-	ny,
a	e-	r-	a	v-	n-	t-	á,
e-	sz-	t,	i	e-	d-	á-	l-
t-	m-	l-	ő-	a-	e-	e-	á-
		é	t-	i-	r-		
		es-	gy-	v-	m-		

A helyes megfejtők közt szépen faragott levél-nehezítőt sorsoltunk ki.

Képtalány.

A helyes megfejtők közül érdekes regényt sorsoltunk ki.

Számrejtvény.

Dr. Hinka Gyulától.

I.

- 8 4 10 7 1 Gyermekjáték.
 2 3 6 10 Bogár fegyver.
 9 5 11 Vegyész műszó.
 12 10 1 Legjobb barát.
 1--12 Kezdedben van
 Találd ki hát.

II.

- 3 19 26 Gazda ember ős és tavaszkor használja.
 23 1 7 A csillagrendszer központja.
 12 22 2 30 Szegény embernek kenyere.
 10 18 19 8 Zöld kis állat, s jó időjós.
 17 6 25 Noé apánk hagyománya.
 13 20 15 Ezt veded el gyors s kötélnek.
 2 28 4 7 Csépett szalmád rakod ezzé.
 7 16 7 1 21 8 Mezőn látod, piros virág.
 5 14 24 6 Szép énekét erdőn hallod.
 21 27 29 2 Vén emberek kinozója.
 30 11 17 Csatatéren mindennapos.
 9 19 3 25 Egy párt képez bármiben is.
 1--30 Népek jövőjén határozott.

A helyes megfejtők közt egy diszkötésű köllemény-fűzért sorsoltunk ki.

Szótalány.

Csoma Katinkától.

Öt betüből állok, nőnevet jelentek,
 Akkor is, ha elől egy betűt elvesztek.
 Az első tagomat, ha hosszan ejted ki,
 A huszárok mesterségét fejezed ki.
 A mit pedig a két végső betűm jelent,
 Hogyha egyszer elment, már meg nem jelenend.

A helyes megfejtők közül elsőnek kihuzott jutalma 100 db. csinos névjegy.

(Megfejtések a 11-ik számban.)

(A megfejtők nevei közöltetnek.)

Szerkesztői üzenetek.

Összes munkatársainkat felkérjük, hogy a szerkesztőségben történt személyváltozás miatt ne vonják meg tőlünk becses támogatásukat. A szerkesztőség főtörékvése ezentúl is az leend, hogy a szívélyes viszonyt tisztelt munkatársaival fentarthassa. — **K. Gy. Vészto.** Örömmel és köszönettel vettük a K..... úr által küldött üdvözlötletet. Viszont itt küldjük a mienket! — „**Bolondos história.**“ Túlágosan bolondos. — **K. bácsi.** Szeretnénk már megint egy olyan józú magyaros levelet. Pörczögtesse meg egy kicsit kigyelmed a pennáját. — **R. S. Szeged.** Mokánygyerek lehet ön Hát csak tessék berukkolni bátran, aztán majd meglássuk! — ifj. **Nagy György** urnak. Ér-Semjén. Fogadja őszinte köszönetünket nagybecsi részvételeért, melyet lapunk irányában folyton tanusit. Sok ily buzgó pártolót, s akkor nincs mit félnünk a jövőtől. A kölleményekre legközelebb sort keritünk. — **Finkmann Vilmos** urnak. Zákány.

A hiba, mint becses levelemben is írja, épen abban rejlik, hogy az ottani postán felbontják a lapot, s olvasgatják, innen a kézbesítés késedelmessége is. Különbben azt izenjük az ottani t. postahivatalnak, hogy ha oly nagy érdeklődéssel viseltetik lapunk tartalma iránt, fizessen reá elő, hiszen az az egy forint évnegyedenként nem a világ de másét nebiantsa, mert különben kénytetve lennénk jelentést tenni az igazgatóságnál. — **G. Aladár** urnak. Esztergom. A küldött kölleményen átvonuló szép gondolat megérdemelne kissé figyelmesebb kidolgozást. Például a 4. vers-szak prózái zársora fölöttebb zavarólag hat az egész őszhangjára. — **Csernátóni Gyula** urnak Betlen. Mai számunkba besoroztuk. Kérjük további szives közreműködését. — **Vajda Viktor** urnak. Pécsét. Hogy esett a dolog, hogy a „Pécsi Figyelő“ megelőzött egy nappal? — **J. M.** Budapest, Korai mindkettő, tehát éretlen. Különbben a vers elolvasása tán több fájdalmat okozna a „kedves lényű tiszta rénynek“ nek mint maga az elválás. — **Judith.** H. falva. Mondani valónk lenne — négysem közt. Nem lehetne kissé szelöltetni az álczát? A küldöttékért köszönet, felhasználjuk legközelebbi számaink egyikében.

A HIRNÖK.

1878.

„A CSALÁD LAPJA” rendes melléklete.

9. sz.

T. olvasóinkhoz!

„Este jött a parancsolat
Vérvörös-szín peesét alatt“ . . .

És, mint az Este gyalog-ezred
tartalékosának Bosniába kell in-
duluom.

T. olvasóimtól valóban nem mu-
laszthatom el szívélyes köszönetem
nyilvánítását nagybecsű bizalmuk és
támogatásukért, melyet szerény törek-
véseimmel szemben tanúsítottak.

A „Család Lapja“ azonban nem
marad árván távozásom miatt:

Ozoray Árpád író társam ugyanis
szíves volt a szerkesztés gondjait tá-
vollétemben magára vállalni, s husz
éves írói multja kezeskedik arról, hogy
a lap nemcsak hogy szenvedni nem
fog, de lehetőleg emelkedik is.

Tehát nyugodtan válok meg önk-
től darab időre, az irányomban tanú-
sított becses támogatást utódom szá-
mára is kikérve.

A viszontlátásig!

Budapest, 1878. augusztus 29.

Németh Béla.

Eme sorokhoz részemről csak azt
teszem, hogy minden törekvésem s

igyekezetem odairányuland, hogy a t.
olvasó közönség igényeit minden irány-
ban lehetőleg kielégítve, becses bizal-
mára és támogatására magamat méltó-
tává tegyem.

Egyszersmind tisztelettel fölké-
rem lapunk barátait, mikép tekintve
hogy katonai szolgálatra behívott
Németh Béla barátom, a tollat egy-
időre fegyverrel cserélve föl, szá-
mos tagból álló családot ha-
gyott hátra, melynek egye-
dül támasza volt: lapunk mi-
nél szélesebb körben leendő
elterjesztésére közreműködni
méltóztassanak.

Ekkép a szellemi élvezet megszer-
zésével jótékonyt is gyakorlandnak
t. olvasóink.

Budapesten, 1858 augusztus 30.

Ozoray Árpád.

Politikai hírek a hazából.

Képviselő választások. Nagyvárad
városi v. kerület: Teleszky István
szabadelvű; poroszlói v. kerület Maj-
zik Viktor szélsőbalpárti; a tabi v.
kerületben Miklós István függet-
lenségi.

Bosznia okkupálása.

A belalováci csatáról félhivata-
losan jelentik:

Miután hírek és kémszemlék két-
ségtelessé tették, hogy jelentékeny
főlkelő-sereg szállotta, sőt erősítette
meg a belalováci defilé-t, a XIII.
hadtest parancsnoksága a VI. és VII.
divisióból egyesített új divízióval csak
Busovaczáig nyomult elő 15-én, s in-
nen Villecz ezredet a 46. Sachsen-
Meiningen gyalogezred 3. a 22. We-
ber gyalogezred 1 zászlóaljából s 1
hegyiütegből álló hadoszloppal elindí-
totta oly feladattal, hogy a belalová-
ci defilét jobbról kerülje meg, míg
Müller tábornoknak a belga gyalog-
ezred 2 zászlóaljából, 1 vadászász-
aljból és 1 hegyi ütegből álló hadosz-
lopára ugyanezen defilé balfelől meg-
kerülése bízott.

A főhadoszlop a hátrahagyott train
fedezésére szükséges csapatok, s a
tartalék elkülönítése után a Maroi-
csics gyalogezred 2, a Hartung gya-
logezred 2, a Jellasics gyalogezred 1
zászlóaljából s 1 vadászászaljból állt
Kaiffel tábornak alatt. 8 óra felé
kezdődött meg a tüzelés a löfegyve-
rekkel, mely 11 óra felé oly intenzív

TÁRCZA.

Vitkovics Mihály.

Átalában elmondhatni, hogy Vit-
kovics világnézete ép és egészséges
volt. Legjobban jellemzi ezt Horvát
Istvánhoz írt szép epistolája,
melyben háborítatlan, esendes folyásu,
minden vihar és szenvedélytől ment
életét tiszta nyugalommal rajzolja. Áll-
jon itt bevezetése, mely mintegy tükre
és kivonata az egésznek:

Mig téged zajgó Pestnek henye göze leheltet,
S a fris lárna között sokfelén töltöd idődet:
Én, kedves Horvátom, egész nyugalomnak
eredvén,

Roffnak egészséges kebelében napjaim élem.
Szállásom szerető nénémnek szalmafedéllel,
Bevont háza, kevés, ám kívánt házi vagyonnal
Teljes; ebédem igaz magyar ízletű eledelkém,
Kis sültből vacsorám, italom vén nedve Eger-
nek.

Mindenem ami elég, megvan, vígadva borulok
Agyba, ha szenderedem; reggel vígadva ke-
lek fel,

S míg néném hat leányaival Miatyánkra
hevülne,

Én, koszorús Flaccus t, keveltemet olvasom
egy-két

Ódái, s kifutok napkölte elébe Tiszánknak
Kóborló partjára. Örömborzásba tekintem
E föld legkegyesebb jöltevőjének ezer disz
Köst feltetszését: a környék ünnepi esendben
Vár rá; a nyárfák aranyos színt játszanak; a rét
Sárgálló zöldségbe borul; a vízbe merülve
Látszik az ég, néhány tollas zeng a sziget
ormán:

Ily gyönyörű reggelt Pesten láthatsz-e, ba-
rátom?

S itt rám utathatunk irodalmi mű-
ködésére is. Csak ez az egy levél is
elégséges volna annak bebizonyítására,
hogy Vitkovics a költői levélben
kiváló otthonossággal mozgott s a
költészet e fajtát sajátjának mondhatá.
Tehát a költői levél, a mese, az epi-
gramm, s végül a szerb költészet
magyar fordításban való bemutatásán
át a magyar népdal az, melyben
figyelemreméltó művekkel idézett elő
tenyészetet a magyar költészetben. Irt
előgiákat, ódákat is, mely téren azon-
ban koránsem tanuskodott annyi te-
hetségről, mint az említett műfajban.
S e részben annyival nehezebb itele-

tet mondanunk, mivel epigrammái és
meséin kívül, melyek 1877-ben láttak
napvilágot, alig rendelkezünk valami
egyébvel művei közül. Irt azonban
próza műveket is, még pedig rendesen
Vidényi álnév alatt; nevezetesen a
szerb nyelvről egy értekezést, irt az
óhítt magyar írókról; ismertette a
szerbiai állapotokat; és midőn a ma-
gyar színügy lendületet kezdett venni
s Budapesten magyar színtársulat
üté fel tanyáját, Vitkovics is mintegy
új életre ébredve, hirdeté a magyar
színművészet jogosultságát s nemcsak
színműveket irt, hanem, hogy elmé-
letileg is hasson, lefordítá Schiller
„Die Schaubühne als mora-
lische Anstalt betrachtet“
című értekezését, mely „A játé-
színről“ cím alatt Kulcsár szin-
házi almanachjában látott napvilágot.
Színművei, néhány fordított kivételé-
vel, mind hazafias tárgyúak; ilyenek:
„II. Rákoczi Ferencz Rodos-
tóban: „Mars Venussal Mu-
rány alatt“ stb.

lett, milyenre — mint mondották — a legrégebben szolgáló tiszték sem emlékeznek. 11 óra után Frank ezredesnek sikerülvén nagy fáradsággal balfelől egy, a csatátért domináló lejtős hegyoldalon egy félüteget felállítani, az ellenség visszavonulni kezdett, s visszavonulásában Belalovác helység előtt az időközben odaérkezett Vilecz ezredes által megtámadtatott, ottani második megerősített állásából kiveretett, szétugrasztott, s az egész ellenséges tábor elfoglaltatott.

Ha Müller tábornoknak a terület viszonyok nehézségei miatt nem lett volna lehetetlen feladatát végrehajtani, úgy az ellenség egyenesen reá futott volna, s azt teljesen meg lehetett volna semmisíteni. A foglyok és ellenséges sebesültek állításai szerint az ellen 14—20 ezer emberből állott, s 6 ágyuja volt. Összesen 95 ember, köztük 4 nő esett foglyul, s a zászmány 4 zászlóból, 24 sátorból, több száz fegyverből s nagy mennyiségű töltény és élelmiszerből állott. Csapatunk 4 halottat és 8 sebesültet veszített. Müller tábornok hadoszlopa egy helységben 17, a törökök által lefejezett keresztényt talált, s a 18-iknak a törökök szemeit kiszúrták, nyelvét és más testrészeit pedig levágták.

Szapáry hadosztályának visszavonulásáról még a következő részleteket írják 17-ről Dobojból:

Seregünk helyzete nagyon válságos volt Tuzslánál, sőt az egész visszavonulás alatt is. A tulnyomó ellenség elől nagy sietséggel, szünet nélkül, éjjel-nappal hátráltunk. A Szpre-

esa völgy mentében, mely gyönyörű angol kertnek is beillenek, augusztus 10-én délután ötödfél órakor kezdtük meg a visszavonulást Tuzsla alól, és pihenés nélkül 11-én délután 4 órakor érkeztünk Gračaneczába. De előbb Pirkovácznál, 10-én este 8 órakor, tíz percig tartó utat golyózápor közt vágatva kellett megtennünk; 11-én pedig Gračaneczába és Dubosnica közt több helyen sortűz közt kellett menekülnünk, pedig már akkor is száz sebesültnél többet vittünk magunkkal.

Gračaneczába 12-én nem háborgattak a fölkelők, de 13-kán már újra csatáztunk. Délután 3 órakor folytattuk a Szpreca völgyében. A Bosznához 14-én délben érkeztünk. 15-én és 16-án csatánk volt, a Bródból érkezett két ezred segélyével csapatunk megtartották posztioikat.

Összes sebesültjeink száma körülbelül 400, halottunk mintegy 60 lehet; de ez még nem egészen bizonyos. Megérkezésünk napján parasztkocsikon szénára fektettük sebesültjeinket, kiket Tuzsla alól hoztunk, és Bródba küldöttünk. A sebesültek közt olyan is találkozik, a ki gyanus, hogy maga sebezte meg ujját.

A fölkelők közt nagyon sok a rendes katona, talán még több a közönséges fölkelőnél is. Elkéseredett bátorsággal harcolnak; fegyvereik kitűnők, Martiny-féle repetier, vagy Snider puskával vannak ellátva, melyekkel ritka praecisióval lönek.

Ma reggel jött meg Bródból a 29. ezred, és pedig kocsin, holnaputánra várjuk a József ezredet.

Szerajevóból írják: A f. hó 24-én

Kopfinger tábornok alatt Glasinacz felé küldött kémlelő hadosztály ma visszatért, anélkül, hogy említésre méltó fölkelő erőre bukkanat volna. Tegnap egy lovassági őrzőjárat Blazni melletti erdőnél egy teljesen felszerelt fél hegyi üteget és 31 rendes katonát fogott el, köztük egy törzs- és két főtisztet. Az az 50 tisztt, kik magukat Szerajevó megszállásánál, önként megadták, tegnap Broodba küldetett. Philippovics az itteni katolikus és görög egyháznak 400—400 frtot adományozott azon kikötéssel, hogy emlékezetül, augusztus 19-én évenként mise mondassék.

Szlavoniából írják augusztus 23-ikáról:

A 41. határparancsnoksága Rajevoseloban felhívást intézett a Brtskoi kaimakamhoz, a ki a csapatunk ellen irányzott fölkelést fanatisálás és pressió által nemesak erkölesileg szítja, hanem jelentékeny pénz szétosztása által anyagilag is támogatja, hogy örült üzelmével hagyjon fel, minthogy a porta hivatalnokainak meghagyta, hogy a cs. és kir. csapatokat barátságosan fogadja. Erre az volt a válasz, hogy az előljáró hatóságtól e tekintetben rendelet nem érkezett és így területén kötelelességszerűleg idegent nem tűrhet. Hogy a válasznak nagyobb nyomaték kölesönöztessek, Bjelinából még 5 ágyu érkezett, melyek Brtskó előtt felállítottak. Hogy a tisztelt effendi lássa, miszerint Ausztria is bír ágyukkal, a „Maros“ és „Lajtha“ monitorok megérkeztek a Száván.

Hogy az occupáció legrövidebb idő alatt bevégeztessek, a mai nappal a következő gyalogezredek van-

Az epigrám terén legotthonosabbnak érzi magát, miként ezt Kazinczyhoz írott levelében is bevallá; az utókor azonban más véleményben van működéséről. Írt epigrammokat, meséket, ódákat, mivel Kazinczy köréhez tartozván, a mester tanácsa szerint e klasszikus formákat vette ápolása alá, az antik és modern klasszikai termékek átültetésével és utánzatával művelendő irodalmunkat; ámde működése java a magyar népdalra esik, mely bizvást fölér többi tevékenysége egész összegével.

Eleven, vidor természetessége; könnyűvérűsége és naiv barátságossága: közlékenysége és gyakor érintkezése a néppel, mely röviden és elevenen tolmácsolja nézeteit; a magyar nyelv zamatának teljes birtoka, együtt és külön a népies elem, a danna felé vezették. Forrása ennek is mélyebb volt különben: a szerb költészetben készen találta a népdalt, s ez őt a magyar népdal mivoltának megtanulására ösztönözte, s mintegy önként

vette rá. Gyűjtött magyar példabeszédeket és írt szép népdalokat vagyis danákat, miként nevezni szeretete.

A szerb költészetrel új oltó-ágot s ezzel új tenyészetet nyert az európai műköltészet termékeny fája. Miként Székács felett tartott emlékbeszédében Ballagi Mór oly szépen és jellemzőleg mondá „a lágyhangu és epedő szerelmi dalok, a búval és méltósággal teljes hősi énekek“ mindenféle megtetszettek. És kinek tetszettek volna jobban, mint Vitkovicsnak, ki fél anyanyelvén, eredetében olvashatá és olvasta egész rajongással! Olvasta, hogy e rajongásából is hazájának mérítsen lelkesültséget új dolgok felfogására. Mert miként egyik irodalmi tanulmányában Greguss Ágost kifejtette volt, Vitkovics gyermekora óta levén ismerője a szerb költészetnek és költészetrel foglalkozván különben is, már akkor villant meg agyában a gondolat, hogy a magyar és szerb költészet kölesönös ismerteté-

sével szellemi kapesot létesítsen a két nemzet között, nemesak, hanem a szerb népdalok magyarra fordítása és kiadásával a külföld figyelmét is felébreszse. Akkor a fordítók nem dolgoztak gözerői gyorsasággal mint jelenleg, s ha imitt-amott napvilágot láttak is szerb népdalok magyar fordításban, a tervezett gyűjtemény kiadásáról további szó nem lehetett. Eközben megjelent Vuk-Stefanovics szerbköltészeti gyejteménye, melyet a művelt nyugoton örömmel üdvözöltek és Göthe is szívesen fogadott.

Vitkovics fáradozása nem veszett kárba azonban. Ő kedveltette meg nálunk a szerb költészetet, s az ő révén írt Kölcsey pár szerb dalt; s kezdtek Bajza és Székács, az utóbbi egész kötet kiadásával, nálunk is meghonosítani a szláv irodalmat. Vitkovics tárta fel legelsöben a nép szavát, s a magyar példabeszédek gyűjtésével megveté alapját a későbbi törekvésnek, mely a magyar népdalok

Ezt nem ismerte még egyszer.
Nyers ragyogást szempárral tájálkozott, melynek gonosz kifejezést sohasem feleldheté el, mely mint tudta, Dawlish Márké volt.
Harry nem gondolkozott. Csupán azt tudta, hogy a vér majd megfagyott ereiben, s úgy érezte magát, mintha szívénnek meg kellene szakadnia, s menekülni.

Két év, réá nézve két hosszú év múlt el azóta.
Minden eszbe jutott még, s midőn bent volt a megbarnult kertészen, mintha minden tárgy beleges színezetet öltött volna.
A dűledzetet isállók, az üres baromfiudvar, a rombadólt fal, mely utóbbi az elvadult udvartól valaha elkülönítette, míg most mind a kétő egybeolvadt, a zöldes fűcsa, a hajlongó káká, s a fűcsa szűlen magásra felöltött, mind hozzájárult ahhoz, hogy gyermekki szívet aggályal s izgalommal töltse el. Ez az izgatottság még növekedett, midőn a hosszaságára nézve az amerikai partikkal verselyhezető gyepen keresztül gázolva, hirtelen oly helyre ért, hol a téglyából épült kerek házból járt ut vezetett a kert széléig.
Ez a kerekház körülbelül kétszerez akkora volt, mint ama kalitkák, melyek régidő előtt az országutak mellett az elhagyott tolvajok és rablók ideiglenes elhelyezéscére épültek. A látszólag egyetlen nyílást ajtó képezte, melyen Chauntry Harry remegő kíváncsisággal kandikált be.

Chuk, ki csak kérkedni tudott, s főkép hangosan szeretett beszélni, még fenyegetőbb tekintettel nézett új társára, mint azelőtt; miután azonban észrevette, hogy Harry épen nem fél tőle, sziszegő hangon szólt:

— Ó, te csak tettetted magad, mintha nem is törődnél velem, de nem sokára majd megtanítalak. Ha eléggé erős leszek megverlek, s ha talán te vagy az erősebb, és nyereg nélkül tanultál tanultál lovagolni, megbokrosítom lovadat, úgy hogy lebukol és kitöröd a nyakad.

S mintha ezzel a kilátásba helyezett boszuval vigasztalódott, s pillanatra megelégedett volna, lefeküdt, darabig még dörögött s aztán elaludt.

Harry nem tudott elalunni.

A Chukkal való szóváltás felizgatta, s most így fekve, elgondolkozott a helyről, hová őt oly sajtászerű módon vezette a végzet. A hegylakóktól sokat hallott multjáról.

Tudta, hogy neve Chauntry Harry; tudta, hogy anyja a Chauntry Houseból menekült: tudta, hogy őt vele együtt mentették ki a malompatakból s hogy egykor igényt emelhet a tőle elrabolt birtokra.

Atyját illetőleg a hegylakók nem tudták, hogy sir Tracy Harcourt volt, hanem csak azt mondták, hogy külföldre ment és Párisban halt meg.

Anyjáról csak nagyon keveset hallott. A hegylakók azt mondták, hogy meghalt, de bizonyos

A szálloda képe üldözte őt.
O is jól ismerte azt. Tudta mily ábrándszerű az a napfényben, s mily magános és sűrű telen. Ismerte a korcsmárosnő, Latty csinos arcát, ki mindig féltékeny tekintetet küldt, mintha valami izsonyi fölledezésről tartott volna. A korcsmáros Dawlish Márkot is ismerte, ki mindig valami már elköveti, vagy elköveti szándékolt büntényen látszólag gondolkozni. Tudta, hogy a bányászok óvták őt attól, hogy Márk előtt sohasem mutassa magát, valamin az is, hogy mily halálos félelem fogta el fiatal szívét, midőn egy ízben a figyelemzetéről megfélekedve, a magas kertésre fölmászott, s a pusztá kertben futkározott.

A csapat megindult.
Chauntry Harry, Nelly és az öreg Davy még mindig együtt voltak.
— Az ördögbe! — kiálta az utóbbi hirtelen, — hisz ismerem ezt a vidéket. A szálloda melyet látnék, nem más, mint az úgynevezett „kocsisok pihenője“, hol aryáddal, Nelly annyit elpipázattam, s borozgattam. Fáradt vagy ugy-e Harry? Jól, jól tesznek a kocsi. Ez az átkozott út ma végletnek tűnik föl, valóságilag csak azért, mivel sietünk. Eme szavakkal az öreg bohócz a hátsó kocsishoz sietett, s pár szóval elmondva a fátadt utas kitért, azt a kocsiá emelte, s fölcsöhlta, hogy feküdjék le az összehajlott vászon-csomagra és aludjék, ha tud.
Harry le is feküdt azonnal, bár nem tudott rögtön elaludni.

Azt beszélték, hogy Damer asszony hajdan gazdag volt, később sok veszteség érte, de a jövőben ismét könnyen meggazdagodhatik. Midőn Chauntry Harry a fekete mocsárhoz került, akkor Damer asszony mindenesetre nagyon szegény volt. A vidám fiú tiszta szemeivel és fűrtös hajával rögtön fölkelte Damer asszony érdeklődését. Harry egy évvel fiatalabb volt, mint az ő leánya, a kis Nelly, s azt is mindjárt látta, hogy a fiúcska nem erre a helyre, nem ezek közé való.

Damer asszony mindig igen nyájas, barátságos volt a kis Harry irányában, s azért Harry szökése alkalmával Damer asszony háza felé vette útját, hol egyedül remélt barátságos fogadtatásra találni.

Dove Lőrincz és Bumpy asszony, valamint Tom Spanker azon rövid idő alatt, míg a kis Harry az ügyvéd házában volt, szintén jók, nyájasak voltak iránta, s így ezekhez is mehetett volna Harry, de tudta, hogy ezek időközben elköltöztek Wolverhamptonból.

Harry természetesen csak lassan haladt előre. Miután a vidéket nem ismerte, gyakran eltévedt. Az út felől kérdezősködni nem mert, nehogy gyanút ébresztszen. Így csak úgy haladt előre amint tudott, s lehető legtakarékosabban élt. Itt és ott egy darabka kenyéret koldult, vagy különféle földi terményekből élt, ha ugyan ilyeneket talált utközben.

Végre azon folyó forrásához ért, mely a

Ékkor ismét leszállt a kód, s csak a himbálódik.
A kód mintha hirtelen elvonta volna, oly világos lett, hogy látni lehet, amint a lovak lassan állnak a kapu előtt, míg a kocsisok a padokon, a korcsmáros és korcsmárosné pedig az ablaknál ülnek, amint a kutya a kuszóban hever s a kapu bejáratánál egy lámpa ide-oda himbálódik.

— No, — szól a tanár és igazgató, ki meg-lepetéssel szemlélte a kődobortotta képet, — messze már nem lehet a vendéglő. Így kezzünk, hogy oda-érjünk.

— Ha szemem nem csal, éppen előtünk áll. Minden szem az öreg bohóc által kijelölt irányba fordult. A kódos távolban csakugyan vendéglő körvonalai látszóttak.

— Ez nem tetszik nekem, — szól Lorenzo tanár, magas, barna férfi, ki nagykendőbe burkol-tan, az egyik kocsirol leszállt, s a többi közül egy kiemelkedett, mint valamely bírási borzalomgerjesztő jelenés. Szerelem tudni mennyire lehetünk valamely vendéglőtől.

— Mindentűt halott csend uralkodott. Mindentűt halott csend uralkodott. Mindentűt halott csend uralkodott.

— Ez nem tetszik nekem, — szól Lorenzo tanár, magas, barna férfi, ki nagykendőbe burkol-tan, az egyik kocsirol leszállt, s a többi közül egy kiemelkedett, mint valamely bírási borzalomgerjesztő jelenés. Szerelem tudni mennyire lehetünk valamely vendéglőtől.

— 127 —

— 122 —

fekete mocsár mentén hömpölygött tova. Harry, a folyam mellett haladva tudta nélkül is a Chantry-kastély, s tovább a „Pihentető“-vendéglő irányában haladt előre. Élelmiszere alig volt már.

A kis házak és kunyhók, melyek vendégszeretetét útja közben hébe-korba igénybe vette, mind ritkábbak lőnek, s helyükbe magas, hideg és szigorú külsejű házak léptek, elkerített udvarokkal, hová a kis Harrynak már nem lehetett bejutni, s így nem is kéregethetett.

Már nem volt messze a Chantry-kastélytól — születése helyétől, midőn éhesen, megsebesült lábakkal megállt, a fübe veté magát, s a nagy fáradtság és kimerültség következtében elaludt.

Egyszerre szokatlan zaj ébresztette föl. Lódobogást, s vidám zenehangokat hallott.

Csodálkozva ugrott föl, s oly látvány kínálkozott szemeinek, mely csodálkozását a bámulásig fokozta.

Azt hitte, hogy a tündérek országából lát egy képet.

Legelőször is zenekar jött lóháton, azután hat úr és hölgy szintén lovon, majd két nagy kocsi, melyeken zászlók, póznák, mindenféle festett vásznak nagy számmal voltak felhalmozva.

Azután jött három, folyvást tánczó és ug-rádozó ló, majd bohóc számárhátán, s legvégül a többiek mögött némi távolságra, mindenféle cifrasággal ékített ruhában öreges férfi,

— Miért, azt kérde? a mult éjjel kicsiben, mult, hogy mindenesél a folyóba nem dőlünk, a lovak öszöne mentett meg csak. Elhevészeltünk az utat, s valamennyien részvegek lehetünk, mert semmiféle szállodához nem érkezhettünk el.

— No, — szólit Davy — egéssséges álmód lehet, mert különben már rég föl kellett volna ébredned.

— No, — szólit Davy — egéssséges álmód vanak. tekintet, észrevec, hogy szorosán egy folyó mellett A nap már ragyogott, s midőn Harry körül-

Végre felkötöte őt az öreg Davy. felé, melyet sohasem érthettek el. Ezt álmód a sötét síkságon mind tovább-tovább egy világság megjelent, s őt anyja kezéből kiragadva, menekült s keblére szorítá őt, midőn anyja sir Felix hirtelen fehér alak lebegett közöttük. Anyja fölbe hajolt Márk véres kézzel ölködött körülötte. Armyszert Almban a kert magas bozójában aludt, Davish tehát nem csodálhatjuk, hogy erről álmód.

— Ez a jelenet merült most föl emlékezetében ez volt utolsó gondolata, midőn mélyen elaludt, mert a csapat mind tovább-tovább haladt s a himbálódzó világ folyvást ide-oda tánczolt, a nélkül hogy a vendéglő maga még egyszer látható lett volna.

— Ez a jelenet merült most föl emlékezetében ez volt utolsó gondolata, midőn mélyen elaludt, mert a csapat mind tovább-tovább haladt s a himbálódzó világ folyvást ide-oda tánczolt, a nélkül hogy a vendéglő maga még egyszer látható lett volna.

— 130 —

— 135 —

vánította ellenszenvét a jött-ment herczeg irányában s most midőn egészen magukra voltak együtt, úgy látszék, hogy minden kitelhető módon igerelni és boszantani akarja.

Kis sipot vett elő, s abból sívító hangokat csalt ki, majd fölkiáltott:

— No! tudsz te is így sipolni?

Ezt diadalmas hangon mondta

— Nem — viszonzá Harry, — nem is akarok tudni.

Chuk gonoszul kacintott reá.

Festett arczával, s fényes szemével igazi kis ördögnek látszott.

— Te, — szólit fenyegető hangon, — azt tanácslom neked, ne ingerelj.

— Miért? — viszonzá Harry.

— Mert ha azt teszed, megverlek.

Harry kaczagott.

Chuk egy lépéssel közeledve szólit:

— Te kikacagsz? Nézz ide! Milyen karom lábom s öklöm van. Tudnod kell, hogy jó boxer vagyok. Te fiatalabb vagy, mint én, ha merészelsz fölötten kacagni, iszonyuan elverlek.

— No már azt szeretném látni! — viszonzá Harry a nélkül, hogy a szalmáról fölemelkedett volna.

A hegylakók között az öklöződés minden nemébe begyakorolta magát, tehát Chuk fenyegetéseit fölszem vette.

Bár ez a rendkívüli eljárás, mely az álmot szertü események kello készítésével látszik, Harryt megráztarta kissé, de mindamellett időt nem veszve átöltözött; pár perc alatt csillámokkal

— Eredjézőnd nem lehet, hanem más külsőt adunk neked. Hajadat kissé levágom, s fejdfőj, öltözzél át; most nem ügyel rád senki.

— Nem szeretném, hogy a korcsmáros meg-lásson Davy bácsi, szolt Harry. Nem rejthető-be nem lépnek.

— Tehát most odamegyünk? — kérde.

— Igen; ott fogunk reggelizni. Amott áll még jó messzire. A napfényben úgy mosolyg, mint ha tegnap este nem is ő játszotta volna ve-lünk azt a gonosz tréját. El kell határoznunk mel-lette, ha Wolverhamptonba akarunk jutni, különben nem közeledném ahhoz a házhoz ezer fontért sem.

— Én is, de köztünk legyen monda Ham, kitalál Harry.

— Pedig én látam a "kocsis pihenő"jét! —

— 131 —

— 134 —

TIZENKETTEDIK FEJEZET.

Mit susog az éjeli szél.

A véletlen úgy hozta magával, hogy Harry és Chuk egy nagy fekete színbe kerültek, mely az elhagyott istállók mellett volt, mert a házat a sajátságos vendégek maguk foglalták el; a legrosszabb helylyel természetesen a gyermekeknek kellett megelégedni.

Jelmezeikkel együtt dobta magát a legújabb alkotásu Nana Sahib, mahrattoi herczeg és a fekete erdő varázslója Chuk a széna-rakásra.

A tizennégy éves, csunya, piszkos, Chuknak zsemlyeszínű szőke haja volt, valószínűleg ezért állították felőle, hogy német eredetű, a cirkusi előadásokban azt a csodálatraméltó műveletet vitte végbe, hogy lovon állva körüllovagolt, miközben látszólag a csodaszép fuvolán játszott, tényleg azonban csak szájában tartotta a fuvolát, s ujjjaival billegette, míg valaki más a színpal mögött teljesítette a valóban zenei műveletet.

Ezen az estén igen rossz kedélyben volt.

Már kora reggel óta különféle módon nyil-

Közvetlen közelből csak a sötét eleven sötét-köröskörtől mely sötétség volt,

Csakugyan bajos is volt határozni. Mindentünnem tudván, hogy mily irányt vegyen.

A művésziratsaság az országot eme részben idegen volt, a keresztúthoz érve megállapodott,

A csapat zenéje elnémult.

— Igen, azt belátom, — szolt Harry az elbátortalanodás kifejezésével.

— Igen, azt belátom, — szolt Harry az elbátortalanodás kifejezésével.

— Igen, azt belátom, — szolt Harry az elbátortalanodás kifejezésével.

— 126 —

— 123 —

mellette egy kedves kis fehér pony-ló, melyen egy tizenhárom éves forma leányka ült.

A leányka kék tarlatán-ruhába volt öltözve, továbbá rózsaszínű trikót és fehér atlaszczipőket viselt, fején rózsaszínű szalag volt, homlokán csillag ragyogott.

A zászló, melyet a legelső lovas lobogtatott, azt adá tudtul nagy betűkkel a világnak, hogy e czifra csapat Lorenzó tanár "czirkusz,- és keleti bűvész-társulata."

Chantry Harrynak mindjárt jó és gyakorlati gondolata támadt, amint a czifra csapatot megpillantotta.

Hirtelen átgondolta, hogy ily sok jóra való embernek bizonyára pénzüknek is kell lenni, s többször azon a ponton állt, hogy megszólítsa ez embereket, kik fényes ruhájuk után ítélve valamenyien csupa herczegeknek és herczegnőknek látszottak. Harry kéregetni akart tőlük, de még mindig nem tette, midőn a czifruháas öreg ember, s a kékruhás leány haladtak el előtt.

A leányka arczán volt valami oly jóságos kifejezés, mi fölbátorítá Harryt, s gyorsan előlépett.

Legelőször is az öreg emberhez fordult.

— Ah sír — mondá — oly fáradt és éhes vagyok, ajándékozzon nekem csak egy pennyt, hogy kenyeret vehessek!

Az öreg ember azonnal megállítá a ponyt is. A leányka halkán fölkiáltott.

— Nem, és te tudod ezt?
— Meghíszem azt! — kiálta az öreg Davy kacagva. — Ami engem illet én tagjaimat any-

— Nem, legálább valami nagyon nem.
— Nos, talán bukenczet tudsz hányul, vagy falibakon járni, kánczolni, vagy lábaidat nyakad körül kulcsolni?

— Igen, maradj, — kiálta Nelly lekesülten.
— Nemde valánk maradhat, nagybácsit?

— Azonban mire van hajlamod? Tudsz énekelni? — kérde Davy.

— Mindenre kész vagyok, szól, — ha veletek maradhatok.

Chantry Harry kijelenté, hogy mindenesetre igen nagy érdeklődés áll, hogy keresete legyen.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

— Néz meg csak Nellyt jól, — kiálta a lettel megállította helyét.

„Szívem gyermeke! kiáltott a cifraruhas öreg ember, miközben keresztbefonta karjait, s összeránczolta homlokát, — „hogy jöhetsz ily alakban — de nem akarlak megsérteni, sem megijeszteni, csak azt kérdem tőled, Chantry Harry, hogy ugy megváltoztunk én és e leánya, hogy te már meg sem ismered többé gyermekkori barátnődet, Damer Nellyt, s az ő nagybátyját?”

Chantry Harry arcát örvendetes pir lepte el.

Most már fölismerte az öreg emberben Davy Leascombe-t, a jó Damer asszony bátyját, de a ponnyn ülő szép fantasztikus öltözetű leánykában sehogy sem volt képes Nellyre ismerni.

A szívélyesség, melylyel fogadták, természetesen eloszlatta minden további kételyét.

A kis tündér karja átfonta nyakát, s ajkát az övére szoritotta, a fáradságos utjában porral fődött s elrongyolt öltözete daczára.

— Ah mennyire örvendek, hogy láthatlak, kedves Harry, — dörmögé.

— Meghíszem azt, viszonzá az öreg Davy, — a csókoktól jól nem lakik az ember. Éhes vagy mondod, Harry? Ime, itt van valami. Egyél és légy vidám.

Harry mohón elkapta az öreg által nyújtott süteményt, s aztán, mialatt igyekeztek a társaságot utólrni, Davy és Nelly elbeszéltek kis barátjuknak történetüket.

Damer özvegye meghalt, s minthogy most

A gunytól való felelemben egyikük sem emittelle a mult éj eseményeit, a tanár azonban még

közül többen borzalommal létek a helyiségbe.

tegnap a ködben láttak, hogy a vándorművészek együttvéve, annyira hasonlított a képhez, melyet

haz egész külseje, s az ide-oda himbálódzó czégt

A fuvarosok, a kutya, a rest házi szőga, a

aratas óra az egész telen át így állottak volna ott.

melleitük a lovak, oly lomhán, mintha az utóbi

középe felé járt az idő, a kapu előtt állottak, s

hazát. A most üres szekerek, mert még csak aprli

végző kanyarutatót elhagyták, megpillantották a

Még messze volt, de végül, midőn az u

phendő"-jébe való megérkezése elé.

Harry fölsimerhetetlené lett, s a biztonság érze-

tének eddig nem ismert fokával nézett a „Kocsis-

Ily jelmezben, és sárgafölddel beázolva,

bő volt.

lékesen megjegyezve Chuké lévén, Harrynak kissé

ki Harry számára a felmezt előkereste, mely mel-

ban, szolt Davy egy visszatartó vastag emberhez,

a neved. Még egy kis sárgaföldet, kedves Kall-

lyes, megvan! Nama Sahib, mahatol hercege lesz

most hogyan nevezünk téged Várf csak! — He-

tudsz is, legálább a pénzszedést eszközölheted. De

örög Davy, keztel összecsapva; ha egyebet nem

— Nagyon szép! nagyon szép! kiálta az

vörös cipőkben volt.

födött vörös mellényben, fején, ugyanily sapkával

mindig nem feledheté el hogy a jó utról letértek,

s így annyi időt pazaroltak.

Különben mindenki fáradt volt, tehát eszükbe

sem jutott, hogy ezen a napon tovább utazzanak.

Ágyakat rendeltek tehát a következő éjre,

egyszersmind elhatároztán, mikép másnap jókor

elindulnak, hogy este megkezdhessék a előadásokat.

nak teljes hadilábra állítva. A 66. 68. 78. 26. 76 és 79. ezred; továbbá a 6. 19. 24. 33. 48. és 58. tartalék-ezred három kiegészítő százada. A tartalékezredek közül a következők mozgósítottak: 12. 19. 23. 32. 48. 52. 69. 71. 72. 4. és 5. számú. A tüzérségből a következő útegek vannak készülségben: a 2. 3. 5. 7. 14. és 12. számú, a vartüzérség a 3. és 5. számú. E hadtestekhez be van osztva: a 12. 17. 18. és 19. számú egészségügyi osztály.

A Broodban fekvő Schmigoz vezérőrnagy helyébe, ki holnap szállítatik Ó-Gradiskára, Stubenrauch vezérőrnagy neveztetett ki hadosztály-parancsnokká.

A zimonyi laboratoriumban tegnapelőtt egy 135 centm. sprahel szétrobbant. Két tiszt súlyos, egy könnyű sebet kapott.

A boszniai keresztény lázadók lerakták a fegyvert Srb helységben Zakula Emanuel es. kir. kerületi főnök előtt, mely alkalommal nyilatkozatot adtak át Philippovich báróhoz intézve.

A nyilatkozatban elmondják, hogy három éven keresztül küzdöttek a török önkényuralom ellen; miután azonban a berlini congressus nem vette figyelembe kívánságukat, teljes felszabadításukat illetőleg, nem marad más hátra, mint az osztrák hadsereg előtt a fegyvert letenni.

Kívánataik azonban a következők:

1. A bírakat és politikai tisztviselőket a nép válasza és ne küldesenek idegenek, vagy legalább nem olyanok, kik a nyelvet és a nép szokásait nem ismerik. A boszniai és hercegovinai katonák soroztassanak

be az osztrák hadseregbe, hogy az occupatio tartama alatt katonailag ki képeztessenek.

2. A törvényszéki eljárásban a nemzeti nyelv és a cyrill írásmód használtassék.

Hymen.

Nagykárolyban a mult héten két esküvő volt. Rába László megyei aljegyző vezette oltárhoz Iklódy Piroska kisasszonyt; egy nappal később pedig Kaffka Gyula fiatal ügyvéd tartá menyegzőjét Uray Margit kisasszonnyal.

Gyergyó-Ditrón Lázár Péter közelebb jegyezte el Száva Mathilde kisasszonyt.

S.-A.-Ujhelyt Dongó Gy. Géza árvaszéki irodafőnök a napokban tartá kézfogóját Inglückhoffer Juliska kisasszonnyal.

Bécsben Harasztosi Sulyok Ede magyar királyi testőr nőül vette egy bécsi török kereskedő: Mani Jakab leányát; a menyasszony fivére is az nap nősült, s a kettőspárt az egyenesen e czélra Bécsbe utazott jeruzsalmi patriárkha eskette.

Nagy Károlyban Mihálka Ferencz árvaszéki ülnök a mult héten váltott jegyet Csengeri Etelka kisasszonnyal.

† Halálozások.

Dr. Kéltli Károly ismert fővárosi orvost mély családi szomorúság érte. Atyja: Kéltli György élete 73. évében elhunyt.

Knézy Zsigmond apatini jbiró és nemes miletési birtokos Bpesten, hová

gyógykezelés végett hozták, elhunyt, élete negyvennyolcadik évében; mint 18 éves ifjú végigküzdte a szabadságharcot, s a világosi katasztrófa után hét évet töltött várfogságban.

Kazay Károly 1848/9-ki vitéz honvédhuzár később tanító közelebb hunyt el Kónyon.

Zomborban Lovászy Mihály Bács-Bodrog megye köztisztelott alispánja, hosszas szenvedés után elhunyt.

Vegyes hírek a fővárosból.

Horváth Mihályt mult vasárnap délután 5 órakor kísérték öröknyugalomra, kegyeletes díszszel és mély részvéttel. Pipa-utczai háza kertszerű udvarán nagy közönség gyűlt egybe; a családtagokon kívül Pauler Tivadar és Szende Béla miniszterek, Perczel Béla, az akadémia részéről Arany János, Csengery Antal, Fraknoi Vilmos, a főváros képviselői, a történelmi társulat, a Kisfaludy-Társaság tagjai közül számosan, egyetemi tanárok, Szentes és Szeged küldöttei sat., állták körül a nagy történetiró koszorúkkal fődött koporsóját, melyen láthatók voltak az elhunyt egyházi jelvényei: áldozó kehely, püspöksüveg, stóla, misekönyv. A gyászszertartást Ipolyi Arnold besztercebányai püspök végezte, az imák alatt maga is alig fojthatva el mély meghatottságát. A szertartás alatt sűrű zápor eredt meg. A koporsót a concordia díszruhás szolgái a hatfogatú halottas kocsira emelték s vagy negyven kocsis kísérte ki a nagy tudóst a kerepesi temetőbe. Ezalatt megszünt az eső s mire a családi sírbolthoz ért a menet, aranyos alkonyi verőfény

gyűjtését és kiadását vonta maga után s oly rendkívüli mozgalmat idézet elő országszerte.

Kisfaludi Kárlyt, Czuczort és Vörösmartyt népdalok írására ő lelkesíté, mint ki a Horváth Ádám és Csokonai óta elhanyagolt műfajt legtöbb kedvvel és kedélyességgel művelte.

Vitkovics tehát a népdalban fejté ki erejét és zamatos mesterkéletlen nyelvezetével megadta savát-borsát a legnaivabb dolgoknak is. Népdalai közt nem egy forog a nép száján, mint pl. a „Füredi pásztor dala“, melyet ma ferdített szöveggel énekelnek már.

Mily öntudatosan s mennyi igazi honfiai érzellemmel művelte ő a szerb mellett különösen a magyar irodalmat; mutatja a következő levél, melyet 1809-ben, a francia invázió idején intézett Kazinczyhoz a magyar fővárosból: „Ha az ellenség rajtunk üt itten, s a háboru záporja valami mó-

don engem is elsodor, tartsd fel egykét verses sorral emlékezetemet. — Ezt nem annyira ennen dicsőitésemért, melyet való hogy szeretek, mint azért kívánok tőled, hogy hitem sorsai valaha hamvain fölött minden keletkor virulni látván nefelejtskédet, buzduljanak, hevüljenek nyerni magyar helikoni babért. Mert azt magam is megismerem, vallom is, hogy az ó-hitűek közül, kik Magyarországnak köszönhetik éltüket, Vitkovicsod első, ki a magyar nyelvben literátori előmenetet tevé.“ —

Ilyen volt Vitkovics.

S mily jellemző néhány sor ez! A hazafiaknak meg kell hálálni a hazától vett jótétet: ime az elv, melyet követésül tűzött ki. Az ó-hitűek is, tehát a szerbek is, kik Magyarországnak köszönik létüket, első sorban a magyar hazának tartoznak hálával. S ha ez áll, a minthogy egész mivoltában áll is, hazaárulást követnek el azok, kik magyar létükre idegen érdekeket szolgálnak, sőt a magyar

állam ellen áskálódó felekezetekhez szegődnek.

Egy ó-hitű hazafi szózata ez, melyet vajha megvalósulva és testté válvá üdvözölhetnénk mihamarább.

Mint ember és költő egyaránt a jobbak egyike volt Vitkovics, s mindkettőnek szívdobbanása a magyar hazáé volt, mint ezt önkészítette sirverse is igazolja:

Vitkovics a vezetek nevem; a koma monda Mihálynak:

Szült Eger, éltete Pest: a porom itt feküszik.

Szent haza! míg éltem, neked éltem; holtom után is

Hogy neked élhessek, versem örökbe adom.

Majd az idő ezeket ha fogával semminek örli: Arnyékom legalább lengjen örökre neked.

A tüzelekű bajnok, ki a bort és szerelmet dicsőíté, vízkórban húnyt el 1829 szept. 9-én. Korán ment pihenni, mert rövid ideig élt; hanem emlékezete annyival hosszabb lesz.

Vajda Viktor.

csillogott a sírok fölött. A történelmi társulat nevében Deák Farkas mondott búcsúszavakat. Ezután a koporsót leereszték a sírboltba s a közönség szomorúan oszlott szét, áldást mondva a Horváth Mihály hamvaira. Az ünnepélyes gyásztisztisztelet tegnap d. e. tíz órakor ment végbe a ferencziek belvárosi templomában. A főoltár feketével volt bevonva; a szentély bejáratánál impozáns ravatal állt, melynek lépcsőfokait élő virágok díszíték s körülötte hatvan viaszgyertya égett; a ravatal tetején voltak a püspöki jelvények: a főveg, kehely, könyv, miseruha, pásztorbot, kereszt és gyűrű. A misét a ferencziek rendfőnöke: Dosztál Gaudentius tartá, teljes egyházi segédlettel. A gyászoló családon kívül jelen voltak: Pauler miniszter, Kammermayer polgármester, Ipolyi Arnold püspök; Fraknoi Vilmos, az akadémia, történelmi társulat, s Szeged es Szentvárosok küldöttei stb.

Pestmegye közelebbi évnegyedes közgyűlése zajos volt. Fölolvasták ama miniszteri rendeletet, mely Földváry Mihály alispánt az előfogat-ügyben tanusított eljárásért fölfüggeszti s ellene a fegyelmi vizsgálatot elrendeli. A minden zugában tömött terem hosszasan és élénken éljenezte Földváry Mihályt. Gullner Gyula folytonos tetszéssel kísért beszédben indítványozá, hogy jegyzőkönyvileg tiltakozzanak s az országgyűléshez kérvényezzenek a kormányrendelet ellen. Prónay Dezső báró szintén e szellemben szól s kijelentette, hogy az alispán fölfüggesztését ignorálni kellene. „Kívánják“, végezte beszédét, „lovaimat, kocsimat, de kocsisom nem lesz, s ha engem akarnak Boszniába vinni, tegyék azt szuronyok közt!“ Földváry Mihály is szól; hivatkozott székfoglaló beszédére, melyben elmondá, hogy ő a törvények őre lesz s nem fog meghajolni semmiféle preszióznak. Indítványozta, hogy a megyében mozgósítottak családjai számára s a sebesülteknek hat-hatszáz frt. szavattassék meg, egyszersmind átadta a megye pecsétjét Ilkey főjegyzőnek. Zajosan éljeneztek, mikor elhagyta a termet. A közgyűlés egyhangúlag megszavazta az ezerkétszáz frtot; báró Prónay Dezső a maga részéről száz m. mázsa búzát ajánlott föl a sujtottak számára. Fáy Béla indítványára azt is kimondták, hogy Bosznia okkupációja ellen kérvényt adnak be a képviselőházhoz.

Az 1848-iki honvédek számára Szokoly Viktor író társunk és idősb Emich Gusztáv 1868-ban a városi letéti pénztárába 2120 frt. 40 kr. azzal a megjegyzéssel tettek le, hogy e tőkét tíz év múlva kamatostúl a Budavár bevételénél 1849-ben elesett honvédek emlékszobra fordítsák, vagy ha az emlékszobrára mindaddig fel

nem állítják, az egész összeget nyolcz, segélyre érdemes 1848/49-iki honvéd közt oszszák szét. Minthogy a tíz évi határidő lefolyt, s időközben a honvédmeház is megalapított, Szokoly és ifj. Emich oda nyilatkoztak, hogy tőkéjüket összes kamataival együtt a honvédmeház pénztára rendelkezésére bocsátják, az ott elhelyezett honvédek eltartására.

Vegyes hírek a külföldről.

Király ő felsége hétfőn Ischlbe utazott.

Rudolf trónörökös szeptemberben jelen lesz a tiroli hadgyakorlatokon, hol ő felségével fog találkozni; a gyakorlatok után ismét visszatér Prágába.

Udvari nász. A huszonegy éves Mária hercegnő és az ötvennyolcz esztendő hollandi Henrik herceg menyegzője szombaton ment végbe a potsdami palotában. A hagyományos fáklyatánc sem maradt el. A tizenkét miniszter közül azonban csak nyolcz vehetett részt, tehát négy tábornokot kellett a helyettesítésre megkérni. A trónmenyezet alatt ült a trónörökös, a mátkapár s a hollandi király. Salm herceg meghajolt előttük s kérte az új párt, hogy kezdjék meg a fáklyatáncot. Négy katonazenekar játszott. Elöl jártak Salm herceg, kezében a marsalbottal, utána következtek nehékesen táncolva a miniszterek, viaszgyertyákkal. Elöl a logujabb miniszterek, hátul a legrégebbiek mentek. Végül jött a menyasszony és vőlegény. Mikor már egyszer megkerülték a termet Mária hercegnő a trónörökösnek nyujtá a kezét s vele táncolta el a szertartásos polonaisét. Ezután újra körülmentek: a menyasszony a hollandi királylyal. A menyasszonynak tizenegyszer, a vőlegénynek hatszor kellett végigjárni a fáklyatáncot, t. i. ahány férfi és nőtag volt jelen a két uralkodóházból. A miniszterek tehát tizenhétszer döcögtek körül a potsdami díszteremben.

Schmigoz altábornagy, ki Dobojnál megsebesült a nyakán, Klagenfurton át a veldesi fürdőkre ment gyógyulni; neje kíséri.

Willmers Rudolf, híres zongoravirtuóz, a bécsi közkórházban meghalt. Nemrég oly szomorú hírt irtak róla a lapok, hogy elhunyt szinte megnyugtató. Az utcán örjögés fogta el s erővel kellett tébolydrába szállítani, hol végre tegnapelőtt örökre megszűntek kínjai. Willmers ötvenhét évet élt. Születésre berlini volt, de gyermekkorában Norvégiába került s itt tölté első éveit. Tizenhárom éves korában a híres Hummel tanította zongorázni, három évvel később pedig a Schneider Frigyes tanítványa volt Dessauban. A negyvenes években kezdett hangversenyezni Európaszerte.

Budapest is csodálta tüneményeszerű technikáját. Az izlés irányának megváltoztával Willmers visszavonult a nyilvánosságról. Pár év előtt idegbaj fogta el, mely legutóbb tébolyban s most a halálban ért véget.

Bécsben egy közel hatvan éves kőműves-legény agyon akarta magát szúrni, mivel boldogtalan szerelemmel viseltetett egy ötvenhárom esztendő házfelügyelő iránt; csak könnyedén sebesült meg; talán még boldog lehet.

Bosznia. Szerajevóban, ugy látszik, helyreállt a csend. A főmolláh: Hasszán effendi köriratot bocsátott ki a muzulmánokhoz, hogy nyugodjanak meg. A kachám basi (a zsidók főabbija) gyűlést rendezett az osztrák-magyar sebesültek számára s ő is, a főmolláh is, tanácskoztak Philippovics báróval. A fellegvárat védelmezhető állapotba tették. Az elfogott fölkelőket most már nem állítják statárium elé, hanem mint rendes hadifoglyokkal bánának velük. A ki bebizonyítja, hogy a császáriak ellen nem harczolt, visszamehet hazájába. Sükri bej mirajál (ezredes) bebizonyította, hogy ő és csapata (a szerajevói esendörök) nem vettek részt a 19-diki harczban. Önkenyt tették le fegyvereiket, melyek szakértő puskaművesek vallomása szerint valóban régóta nem használtattak, mert mind rozsdás volt. A szerajevói posta azonban Broodtól jóformán el van zárva, mert a bizonytalan utakon ki-kimarad a futár vagy carriol.

Vegyes hírek a vidékről.

Szegeden Horváth Mihályért fényes gyásztisztelet tartottak a belvárosi templomban.

Esztergomban a polgármester közelebbi összejövetelre kérte a hölgyeket, hogy a sebesültek s a mozgósítottak családjai érdekében tanácskozzanak.

Hafiz basa, Bosznia katonai kormányzója a napokban érkezett testvérével és három szolgálával, Hollán mérnökari hadnagy őrizete alatt, Eszékre, honnan N.-Kanizsán át Bécsbe vitték.

Miskolcz város nagy részét f. hó 30-án éjjel a borzasztó zivatar tönkretette. — Pár magasabb pont kivételével minden víz alatt volt; az ár oly rohamosan és oly nagy erővel jött, hogy elsöpört mindent, a mit útjában talált. — A megrongált házak száma legalább 1000. Ma, már eddig száznál több halottat találtak. Az így elvesztettek és meghaltak száma összesen 300—400 ember. — A kár kiszámíthatatlan. A szegényebb sorsuak insége rendkívüli.